

ÖZEL SAYI, 18 MAYIS 1983

Bolşevik Parti inşası için

1 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

İÇİNDEKİLER

**Faşist katillerce katledilişinin 10. yıldönümünde
Türkiye işçi sınıfının komünist önderi**

**İBRAHİM KAYPAKKAYA
MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!**

**Komünizmin şehitlerini anmak; onlardan öğrenmek...
doğrularına sahip çıkmak ve geliştirmek;
hata ve eksikliklerini aşmak için mücadele etmek demektir!**

**Komünizmin şehitlerini anmak; Komünizm davası için mücadeleye
bütün benliğin ile daha sıkı sarılmak demektir !**

Türkiye'nin
Türk ve Kürt milletinden; ve milli azınlıklardan tüm emekçileri;
Bütün milliyetlerden işçiler, köylüler...
Tüm devrimciler, Yoldaşlar...

Bundan 10 yıl önce Türkiye işçi sınıfı en büyük önderlerinden birini; Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in kurucusu İbrahim Kaypakkaya'yı kaybetti. Komprador patron ağa devletin faşist işkencecileri aylarca süren en hunhar işkencelerden sonra İbrahim yoldaşı kurşuna dizerek katlettiler.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın kurduğu TKP/ML komprador patron ağa devletine; komprador patronların ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne karşı; işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi için yürüttüğü can feda mücadelede daha onlarla şehit verdi. Bu Parti şehitlerinin içinde 13 Mayıs 1980'de katledilen Ermeni milliyetinden Orhan Bakır yoldaş da vardır.

Biz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın kurduğu partiyi bolşevikleştirmek ; Türkiye'de bolşevik bir parti yaratmak için mücadele eden Komünistler; İbrahim Kaypakkaya'nın vahşice katledilmesinin 10. yıldönümünde; ve Orhan Bakır'ın katledilmesinin 3. yıldönümünde; onların şahsında Komünizm davası için canlarını vermekten kaçınmamış tüm Komünist şehitlerimizi saygı ile anıyoruz.

Kuşkusuz ülkemizde ülkenin bağımsızlığını ve özgürlüğünü isteyen; faşizme karşı olan, yalnızca Komünistler değil. Komünistler dışında da çeşitli **devrimci** gruplar "bağımsızlık ve demokrasi" için mücadeleyi yürütüyorlar. Ve bu mücadelede onlar da komprador patron ağa devletinin hedefi haline geliyorlar. Komprador patron ağa devleti Komünist olmayan devrimcilere de vahşice saldırıyor. Onları da sokak ortasında kurşunluyor; işkence tezgahlarında katlediyor; ipe çekiyor. Mayıs ayı bu alanda da onlarla örneklerle doludur. THKO'nun kurucuları ve önderleri olan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan 6 Mayıs 1972'de faşist katillerce idam edildi. Yine THKO'nun önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan 31 Mayıs 1971'de silah elde faşist devletin 'kolluk kuvvetlerine' karşı direnerek şehit oldular.

Biz bu devrimcileri ve onların şahsında tüm devrim şehitlerini de saygı ile anıyoruz.

Biz; komprador patron ağa devletin resmi-sivil faşist katilleri -nin hunharca saldırılarına maruz kalan; özgürlük, bağımsızlık, demokrasi için mücadelede şehit düşen tüm devrimcileri anarken; bunların arasında var olan önemli farklılıkların silinmesine; gözlerden gizlenmesine de karşıyız.

Evet, Denizler, Mahirler, Yusufklar, Hüseyinler, Sinanlar da İbrahim Kaypakkaya yoldaş gibi **Türkiye devriminin** bir parçası; ve **devrim** **şehit**

hitleridir. Onlar da İbrahim Kaypakkaya yoldaş gibi faşist devletin saldırılarına karşı yiğitçe direnmiş; teslim olmamış; direniş des-tanları yazmışlardır. Onlar da bu nitelikleri ile halkın yüreğine , belleğine kazınmış; çeşitli milliyetlerden halkımız onlara da; aynı İbrahim Kaypakkaya yoldaşa sahip çıktığı gibi sahip çıkmış, onları katleden düzeni; faşistleri lanetlemiştir.

Ama benzerlik bu kadardır. Bunun ötesinde, Marksizm-Leninizm bilimi karşısındaki tavırları ve yerleri konusunda tayin edici önemdeki ay rılık başlamaktadır. Devrim şehitlerini anma adına bu tayinedici ö-nemdeki ayrılığın gözlerden silinmesi bütünü ile yanlıştır. Bu önem-li sorunu bir yana bırakarak devrim şehitlerini "ananlar" her zaman oportünistler olmuştur.

OPORTÜNİST VE REVİZYONİSTLERİN DEVRİM ŞEHİTLERİNİ "ANMA"SI

Oportünist ve revizyonistler kah devrim şehitlerinin "sol" hataları na karşı çıkma adına onlara küfretmiş; kah işlerine gelmediği için devrim şehitlerinin ideolojik-siyasi çizgilerinin sözünü bile etme-yerek; onların "cesaret", "kararlılık", "direnme" gibi olumlu özel-likleri üzerine sayfalarca yazı döktürmüş; kah devrim şehitlerinin Marksizm-Leninizmden sapma teşkil eden yanlışlarını sistemleştire-rek, devrim şehitlerini oportünizmin batağına giden yollarının yol-göstericisi olarak kullanmaya kalkmışlardır.

Bütün oportünist ve revizyonistlerin devrim şehitlerini değerlendiri-mede ortak noktalarından biri de, onların böyle bir değerlendirme -nin çıkış noktası olarak **Marksizm-Leninizmin ilkelerini almamaları-dır.**

Onlar böyle bir değerlendirmede Marksizm-Leninizmin ilkelerini çıkış noktası olarak alıp, bu ilkeler ile savunduklarını söyledikleri dev rim şehidinin savunduğu ideolojik-siyasi-örgütsel çizgiyi karşılaştıracak yerde; en iyi halde, Türkiye devriminin somut sorunları ile ilgili değerlendirmeleri; ve somut durum tespitini çıkış noktası o-larak almaktadırlar.

Böylece de tayin edici olan sorun; Marksizm-Leninizm bilimine karşı tavır, Marksizm-Leninizm bilimi karşısında savunulan, "anılan" dev-rimcinin konumunun ne olduğu sorunu gözlerden kaçırılmaktadır.

Devrim şehitlerinin değerlendirilmesinde; çıkış noktası olarak Mark sizm-Leninizmin ilkelerinin (burada kasdettiğimiz Marksizm-Leniniz-min Sosyalizm ve sınıf mücadelesi ile ilgili öğretisinin ilkeleri -dir) alınmaması; Marksizm-Leninizmin tek tek ülkelerin somutundan bağımsız olarak da var olan; bütün dünya proletaryasının devrim tecrü-belerinin sistemleştirilmesi olan bilimsel bir teori olduğunun kav-ranmadığının göstergesidir.

Oportünist ve revizyonistler, devrim şehitlerini anar ve değerlendi-rirken, mesela onların:

- ★ Leninizmin tarihi kökleri; içinde yaşadığımız çağ; bu çağın temel gelişmeleri; vb. sorunlarında tavır
- ★ Yöntem konusunda tavır
- ★ Teoriye karşı yaklaşımı
- ★ Proletarya diktatörlüğü konusunda tavır
- ★ Köylü sorunu, ve ittifaklar sorununda tavır

- ★ Ulusal sorunda tavrı
- ★ Strateji ve taktik konusunda tavrı
- ★ Parti öğretisi konusunda tavrı
- ★ Çalışma tarzı ile ilgili tavrı

hakkında tartışmaya girmemektedirler.

BİR ÖRNEK: TD'K'P, THKO'YA NASIL YAKLAŞIYOR?

Bugün kendine TD'K'P adını veren grubun; kendi geçmişi olan THKO'ya yaklaşımı bu na bir örnektir.

Onlar bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde yiğitçe savaşan ve sonuçta bir bölümü kurşunlanarak, bir bölümü de faşizmin idam mangaları tarafından katledilen THKO'lu devrim şehitlerini anarken; THKO'nun ideolojik-siyasi çizgisini özeleştiri bir biçimde gözden geçirmiş oldukları iddiası ile ortaya çıkmaktadırlar. Ama yaptıkları geçmiş "özeleştirisini" geçmişin gerçekten Marksizm-Leninizmin ilkeleri ışığında değerlendirilmesi değildir. Onlar geçmişteki THKO'dan iki noktada 'kopmuş'lardır. Birinci nokta; Rus sosyal emperyalizmini de kabul etme noktasıdır. Ancak bu noktada da kopma Marksist-Leninist bir temelde değil; orta yolcu bir tavra karşı, başka bir revizyonist bakış açısı ile, Üç Dünya Teorisi ile "kopma"dır. Diğer nokta ise, THKO'nun ilk döneminde izlediği şehir ve kır gerillacılığı şeklindeki mücadele yöntemidir. Bu noktada da kopma yine eskinin Marksist-Leninist ilkeleri ışığında değerlendirilmesi sonucu Marksist-Leninist pozisyonları savunma şeklinde olmaması; "sol" çizginin reddi adına; uygulamada belli mücadele biçimlerinin kökten reddedilmesi şeklinde sağ bir anlayışın propaganda edilmesi şeklinde bir "kopma" olmuştur.

THKO'nun devamı olarak ortaya çıkan; ve demiri bugün AEP'nin başını çektiği oportünist-revizyonist akım içine atan TD'K'P, eski THKO'nun şu noktalardaki yanlışlarını yeni kılıklar altında -çoğunlukla- derinleştirip sistemleştirerek savunmaktadır:

THKO, içinde yaşadığımız çağın "emperyalizm ve proleter devrimleri" çağı olduğu Marksist-Leninist tezini; buna bağlı olarak Leninizmin çağ ile ilgili bir dizi değerlendirmesini savunmamıştır.

TD'K'P bu noktada THKO'nun geçmişi ile hesaplaşmadan revizyonist Üç Dünya Teorisini savunmaya başladı. Sonra AEP'nin bu "teori"ye getirdiği eleştiriye bağlı olarak bir "özeleştiri" yaptı. Lafta Üç Dünya Teorisine karşı çıkmasına rağmen, Üç Dünya Teorisinin "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" gibi bir temel tezini bütün siyasi sonuçlarıyla birlikte savunmaya devam ediyor.

THKO, Marksizm-Leninizmin yöntem konusundaki öğretilerini savunmadı. TD'K'P'nin eleştiri-özeleştiri; söz/eylem uygunluğu gibi Marksizm - Leninizmin temel yöntemsel talepleri karşısında konumu da tek kelime ile iflastır.

THKO'nun teoriye yaklaşımı; Marksist-Leninist teoriyi küçümseyen bir yaklaşım idi. Kendiliğindencilik THKO'da terörizme götürüyordu.

TD'K'P bugün kendileri için teorik sorunların esasta çözülmüş olduğunu iddia ederek; 'cenaze sahiplerine gözünüz aydın diyen'lere benziyor. TD'K'P'nin kendiliğindenciliği kaba bir reformizmle; ekonomizme götürüyor.

THKO proletarya diktatörlüğünün propagandasını yapmıyor; bu konuda kayıtsız bir tavır takınıyordu. Bununla bağıntılı, işçi sınıfının devrimde hegemonyası; demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş gibi konularda da THKO Marksist Leninist olmayan bir konumda idi.

TD'K'P, lafta proletarya diktatörlüğünü, ve proletaryanın devrimde hegemonyasını

savunuyor. Ama onun ideolojik-siyasi çizgisi biraz yakından incelenince onun bu konuda savunduğunun modern revizyonistlerin savunduğu proletarya diktatörlüğün - den farkı olmadığı çıkıyor ortaya. O; işçi-köylü diktatörlüğü adı altında gerçek te kendi deyimi ile reformcu burjuvazinin diktatörlüğünü savunuyor; ve işçi-köylü diktatörlüğünün proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olduğunu söyleyerek, proletarya diktatörlüğünün işçi sınıfı önderliğinde emekçi sınıfların tüm sömürücü sınıflar; tüm burjuvazi üzerinde diktatörlük olduğu Leninist tezini iğdiş ediyor.

● THKO köylü sorununu doğru ele almıyor ;kendiliğindenci teorisine uygun olarak köylülüğü işçi sınıfının kazanılması gerekli en yakın müttefiki olarak görmüyor; faşist orduya ilerici nitelik atfederek "ordu-gençlik" ittifakı(!)nı işçi-köylü ittifakının yerine geçiriyordu.

TD'K'P, THKO'nun ordunun 'ilerici' olduğu şeklindeki kaba revizyonist tezini, törpüleyerek, üstünü cilalayarak savunmaya devam etti. Lafta işçi-köylü ittifakın - dan sözemesine rağmen; uygulamada ittifak siyaseti, hepsi kendine proletaryanın öncüsü yaftasını asan tabansız küçük-burjuva örgütlerinin ittifakını sağlama yönünde idi. (Şimdi ise bunun tepkisi olarak, biz proletaryanın temsilcisiyiz, gelen gelir... türkülerini okuyor.)

● Ulusal sorunda THKO, Türkiye 'sol'unun 1970'lerin başlarındaki genel hastalığı olan Türk milliyetçisi konumunda duruyor; Kürt ulusunun varlığını bile açıkça savunmuyordu. TD'K'P bu noktada bugün daha ince yöntemlerle Türk milliyetçisi çizgiyi sürdürüyor.

● THKO 'milli demokratik devrim' stratejisini benimsemişti. Ama bu strateji aslında Mihri Belli'nin başını çektiği "asker-sivil-aydın zümre"nin devrimi(!)-nin bir parçasından başka birşey değildi. Taktikte ise THKO, halk savaşı adına, belli mücadele biçimlerini mutlaklaştırma hatasına düşüyordu.

TD'K'P "Ulusal Demokratik Halk Devrimi" stratejisini savunuyor. Ama bu strateji, Marksist-Leninist "Demokratik Halk Devrimi" stratejisi ile adı dışında fazla bir benzerlik taşıyor. Taktik konusunda ise, THKO'nun 'sol'culuğuna karşı çıkma adına, belli mücadele biçimlerinin -yer yer tersi söylene de- kökten reddi TD'K'P'nin çizgisini belirliyor.

● Parti öğretisi konusunda THKO, Marksist-Leninist parti öğretilerine karşı foko teorisini savunuyordu.

TD'K'P, kaba foko teorisini reddetti, ama savunduğu parti öğretisi Marksist-Leninist parti öğretisi değildir. O demokratik merkezîyetçilik adına bürokratik merkezîyetçiliği savunmaktadır. İki aşamalı parti inşası öğretisini hiçbir dönemde savunmamıştır. Parti içinde ve çevresinde ideolojik mücadelede merkezi görüşlere karşı çıkan her kişi veya grubu "polis", "provokatör", vs. ilan ederek sorunu "çözmekte"dir.

● THKO devrimci ruha sahipti; ama THKO'nun önderleri bu devrimci ruhu; devrimci gerçekçilikle birleştirmeyi bilemediler. Onlar kendiliğindenci revizyonist teorilerden yola çıktıkları için gerçeği doğru bir şekilde analiz edemediler; subjektif isteklerini gerçek yerine koydular.

TD'K'P, THKO'nun sahip olduğu devrimci ruhtan da yoksundur. Onların "gerçekçiliği" bu noktada Lenin'in deyimi ile 'dar-pratikçiliğe', 'kafasız bir işgüzarlığa' varmıştır.

TD'K'P Marksizm-Leninizmin ilkesel sorunları olan bu konularda olduğu gibi; Türkiye devrimi için programatik önemde olan Kemalizm konusunda da THKO'nun kötü geleneğini; Kemalizm hayranlığını daha ince bir biçimde sürdürmektedir.

İşte TD'K'P örneğinde çok kısa tezler halinde göstermeye çalıştığımız bu yaklaşımlar — yani devrim şehitlerini değerlendirirken, onların ideolojik-siyasi çizgileri konusunda suskunluk; özeleştirme adına revizyonizmi başka cila altında savunma, bütün oportünist-revizyonist grupların ortak noktasıdır. Bu normaldir de. Çünkü kendi geçmişlerinin Marksist-Leninist bir tahlili, onların bugünkü pozisyonlarının, ve evet varlıklarının -en azından Marksist-Leninist olduklarından vazgeçme anlamında- reddi anlamına gelecektir. Gelmek zorundadır.

BİZİM GEÇMİŞİMİZE YAKLAŞIMIMIZ VE MENŞEVİKLERLE ARAMIZDAKİ BAZI AYRILIK NOKTALARI

Bizim geçmişimize yaklaşımımız, özde bütün oportünist - revizyonist grupların yaklaşımından farklıdır. Biz kavradığımız ölçüde geçmişimize özeleştirici bir şekilde yaklaşmaya çalıştık, ve çalışıyoruz.

Geçmişe özeleştirici yaklaşım konusunda da geçmişte bir çok hatalar yaptık. Bu hatalardan öğrendiğimiz ölçüde, geçmişini doğru değerlendirmeye çalışmamızı ileriletiyoruz.

Bizim için geçmişin **tam bir değerlendirilmesi** sorunu henüz kolektif bir şekilde çözülmemiş, ve çözülmesi için önümüze koyduğumuz; ve çözmek yönünde adımlar attığımız bir **görevdir**.

Bu yüzden bugün bu konuda söylediklerimiz; henüz tam bir değerlendirme değil; bu değerlendirmenin bugünkü bazı temel taşlarıdır.

Biz TKP/ML'in geçmişini; burada bizim için sözkonusu olan kuruluş dönemi, o günkü Dünya Marksist-Leninist Hareketinin içinde bulunduğu durumla bağlantılı içinde ele aldığımızda; **İbrahim Kaypakkaya önderliğinde kurulan TKP/ML'in; kendini en başından itibaren Dünya Marksist-Leninist Hareketinin bir parçası olarak kavrayan, ve onun platformunu kendine temel alan; Marksist-Leninist partiyi inşaaya yönelik bir parti olduğu değerlendirmesini yapıyoruz.**

İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki TKP/ML; çağ değerlendirmesi konusunda Marksizm-Leninizmden ilkesel bir sapma içinde bulunmasına rağmen (Bkz. TKP/ML'in geçmişinin değerlendirilmesi üzerine mücadele - nin bazı belgeleri... Ekte, s.23); Marksizm-Leninizmin bir dizi ilkesini savunmada çok açık bir biçimde kendini oportünist-revizyonist gruplardan nitelik olarak ayırıyordu.

1978 yılında yapılan TKP/ML I. Konferansında Partinin kuruluş dönemi bir "özeleştirici"de değerlendirildi. Bu özeleştirici geçmişte yapılan bir dizi hataya dikkat çekmesine ve olumlu olmasına rağmen; yine de geçmişteki hata ve sapmalarımızı; bunların kaynaklarını ve derinliğini tam olarak ortaya koymuyordu. Bu özeleştirici hazırlandığı dönemde biz henüz geçmişteki hatalarımızın modern revizyonizmle bağlantısını; hataların derinliğini göremiyorduk. Birinci Konferans sonrasında sorun, bu özeleştirmenin doğru görüşlerinin geliştirilip geliştirilmeyeceği, özeleştirmenin derinleştirilip derinleştirilmeyeceği sorunu idi.

Biz sorunun bu olduğunu, özeleştirmenin geçmişi değerlendirmede sadece bir başlangıç olduğunu; içinde çok önemli hata ve eksiklikleri taşıdığını ancak süreç içinde kavradık. Bizim bunu görmemizde o zaman kardeş örgütlerimiz olan GDS, WBK ve AMLP'nin eleştirileri de önemli rol oynadı. Mao değerlendirmesi, AEP değerlendirmesi tartışması içinde Parti içinde iki kanat çok açık bir şekilde ortaya çıktı.

Geçmişin değerlendirilmesi noktasında bu iki kanat kendini şu şekilde gösteriyordu: Biz Bolşevikler; 1978 özeleştirmesini ileriye doğru atılmış olumlu, ve fakat yetersiz bir adım olarak değerlendiriyor; özeleştirmenin ileriletilmesini talep ediyorduk. Parti çizgisinin savunulması adına, Parti çizgisinde var olan hata ve sapmaların sistematikleştirilmesine karşı çıkıyorduk. Tayin edici olanın, olması gerekenin; "Parti çizgisi" değil, Marksizm-Leninizmin bilimi olması gerektiğini; parti çizgisinin Marksizm-Leninizmin bilimi, Marksist-Leninist ilkelerle çeliştiği noktalarda, Parti çizgisinin değiştirilmesi gerektiğini savunuyorduk.

Buna karşı menşevik kanat, özeleştiriyi, tam da Parti çizgisini ilerletmeye yöneldiği noktalarda reddediyor; özeleştirmesinin derinleştirilmesi gerektiğini reddediyor; parti çizgisini savunma adına, Parti çizgisindeki hata ve sapmaları daha da derinleştirerek, sistemleştirerek savunuyordu. (Bkz. Geçmişin değerlendirilmesi, Ek, s.23)

Sorunlara kökten farklı yaklaşan bu iki kanadın uzun süre bir arada yaşaması mümkün değildi. Çatışma 1980 yılı başlarından itibaren çok açık bir şekilde iki çizginin çatışmasına dönüştü. TKP/ML II. Konferansının hemen sonrasında ise bu iki çizginin çatışması, II. Konferansta -bizim parti içindeki mücadelede yaptığımız hataların da sonucu olarak- çoğunluğu ele geçiren menşeviklerin, bolşeviklerin hakim olduğu bir Bölge Komitesini tasfiye girişimi üzerine örgütsel ayrılık noktasına vardı.

Mart 1981'den itibaren, menşeviklerin önderliğindeki TKP/ML ile, TKP/ML(Bolşevik) iki ayrı örgüt olarak gelişti. Bugün hala menşeviklerin saflarından iki çizginin mücadelesinin belgelerini yeni inceleme imkanı bulan yoldaşlardan Bolşevik saflara geçenler olmaktadır.

TKP/ML'in başına çöreklenen menşevik-revizyonistler bugün; bolşevik bir parti yaratmak için TKP/ML(B) içinde örgütlenen biz Marksist-Leninistlere karşı, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın; tüm Parti şehitlerinin, bu arada geçen yıl yaptıkları gibi Orhan Bakır yoldaşın arkasına sığınmaya çalışıyorlar.

Menşevik revizyonistler; geçmişte hatalı olan ne varsa onlara bağnazca sahip çıkma; ve hataları sistemleştirerek savunma ile öne çıkıyorlar. Onlar yalnızca geçmişteki hataları geliştirmekle kalmıyor; aynı zamanda geçmişteki bir dizi doğruya da, hem de Parti çizgisini savunmak; İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak adına saldırıyorlar.

Onlar bizim İbrahim Kaypakkaya yoldaşı red ve inkar ettiğimizi ispatlamak için, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Türkiye devriminin bazı somut sorunları ile ilgili olarak savunduğu -ve yer yer Çin devrimi kopyacılığı anlamına gelen-; "Baş çelişmenin feodalizmle halk yığınları arasında olduğu", "Kırların her zaman esas olduğu", "Silahlı mücadelelenin her zaman esas olduğu", "Türkiye'de devrimin yolunun halk savaşı olduğu" gibi tespitleri öne çıkarıyor; böylece bizim İbrahim Kaypakkaya'yı reddettiğimiz; inkar ettiğimiz, vs.yi "ispatlamaya" çalışıyorlar. Onlar İbrahim Kaypakkaya'nın savunulması gereken **Marksist-Leninist özünün** Türkiye devriminin bazı somut sorunları ile ilgili olarak yaptığı -ve çoğunlukla Çin devrimi şablonculuğu olan-hatalar olmadığını gözlerden gizlemeye çalışıyor.

Onlar mesela Marksizm-Leninizmin en temel sorunlarından biri olan **"proletarya diktatörlüğü"** sorununda, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın doğru pozisyonlar savunduğunu, ve bu ilkesel sorunda, kendilerinin "demokratik halk iktidarı proletarya diktatörlüğünün bir biçimidir" tezi ile İbrahim Kaypakkaya'nın proletarya diktatörlüğü konusunda doğru Marksist-Leninist tezine, ilkesel konudaki bu teze saldırdıklarını gözlerden gizlemeye çalışıyorlar. (Bkz. İbrahim Kaypakkaya ve Proletarya Diktatörlüğü, s.14)

Yine onlar, **ittifaklar konusunda**; demokratik devrimde işçi-köylü ittifakını temel ittifak olarak savunan; ve milli burjuvazi ile ittifakı mümkün gören İbrahim Kaypakkaya'nın bu Marksist-Leninist tezlerine karşı; demokratik devrimin zaferini ve kaderini, milli burjuvazi ile ittifak sorununa bağlayan kendilerinin tezlerinin kökten çeliştiğini gözlerden gizlemeye çalışıyorlar. (Bkz. İbrahim Kaypakkaya ve ittifaklar Sorunu, s.14)

Parti içi mücadele konusunda İbrahim Kaypakkaya, bugün onu savunma konusunda lafta şampiyonluğu kimseye bırakmayan menşeviklerin zıttı, Marksist-Leninist görüşler savunmuş ve uygulamıştır. O parti içinde canlı bir tartışmadan yana çıkmış; tartışmanın önüne bürokratik engeller dikilmesine şiddetle karşı çıkmıştır. O TİİKP/TKP/ML bölümü -mesi sırasında TİİKP'nin revizyonist yönetiminin 'disiplin' perdesi altında Parti içindeki görüş ayrılıklarını, partiden gizlemesini mahkum etmiş; ilkeli, açık ideolojik mücadele talep etmiştir. (Bkz. İbrahim Kaypakkaya ve Parti-içi Mücadele Sorunu, Ek, s.15)

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın, **Marksist-Leninist teoriye** yaklaşımı da menşeviklerden değişiktir. O en yoğun pratik çalışma içinde, yüksek derecede teorik bir çalışma yürütmüştür. Onun 5 temel belge adını verdiğimiz belgelerinde ortaya koyup savunduğu görüşler, bugün birçok noktada hala kavranmış ve aşılmış değildir. O kendiliğinden hareketin kuyruğuna takılmayı öğütleyen menşevik önderlerin tersine, Marksist-Leninist teorinin ışığında yürütülmeyen bir pratiğin kör bir pratik olacağını kavramış; kısa süren yaşantısı için büyük bir teorik hazine bırakmıştır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Marksizm-Leninizmin **yöntemine** yaklaşımı da, onu savunduğunu iddia eden menşeviklerin yaklaşımı ile taban tabana zıttır. O geçmiş ile, TİİKP'ye getirdiği eleştiriler üzerinden belli bir anlamda hesaplaşmış; ve birkaç noktada kendi katıldığı yanlış görüşleri belirtmiştir. O teorik olarak savunduğu görüşleri, pratiğe de uygulamaya çalışmış; söz ve eylem uygunluğuna gereken önemi vermiştir. Bu noktalarda menşeviklerin İbrahim Kaypakkaya yoldaşla hiçbir ilgisi yoktur. (Bkz. İbrahim Kaypakkaya ve Marksist-Leninist Yöntem, Ek, s.16)

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, mesela Marksizm-Leninizmin **faşizm ve devlet** ile ilgili öğretilerini savunmuş; ve Türkiye'de faşizm ve devlet sorununa bugün de aşılmamış olan doğru teorik çözümlemeleri getirmiştir. Şimdi onu savunmada şampiyonluğu kimseye bırakmayan menşevikler; Türkiye'de faşizmin komprador patron ve toprak ağalarının iktidar biçimi olduğunu ortaya koyan İbrahim Kaypakkaya'nın tersine; bugünkü cunta biçimine bürünen faşizmin, "hakim sınıfların bir bölümü üzerinde de" diktatörlük olduğunu savunmaktadırlar. (Bkz. İbrahim Kaypakkaya ve Faşizm Tahlili, Ek, s.17)

Bu kadarı bile menşevik revizyonistlerin İbrahim Kaypakkaya yoldaşı savunmalarının ne menem bir "savunma" olduğunu göstermeye yeter. Onlar İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini tam da bu ilkesel noktalarda savunmamakta; tersine bu ilkesel noktalarda onun görüşlerine taban tabana zıt görüşler savunmaktadırlar. Onlar İbrahim Kaypakkaya'nın savunduğu, çoğu Çin devriminin kopyacılığından kaynaklanan Türkiye devriminin bazı somut sorunları ile ilgili hataları sistemleştirerek savunmayı, "İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak olarak yutturmaya çalışıyorlar.

Hayır, İbrahim Kaypakkaya'yı gerçekten savunmak bu değildir. Bir **Ko**münist önder olan İbrahim Kaypakkaya'yı 'böyle' "savunmak", ona yapılabilecek en büyük saldırılardan biridir.

Şimdi İbrahim Kaypakkaya'yı savunma adına ortaya çıkan ve İbrahim Kaypakkaya'nın 1972 şartlarında savunduğu bazı yanlışları onun adına, onu savunma adına sistemleştirenler, İbrahim Kaypakkaya adına konuşma hakkına sahip değildirler. Onlar Kaypakkaya karşısında "kartal"la karşılaştırılan "tavuk"lara benzemektedirler. Kartallar da bilingi gibi bazan tavukların yükselebileceği seviyeye kadar inebilirler. Ama bir tavuğun bir kartalın seviyesine çıkması hiçbir zaman mümkün değildir.

İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak demek, onun doğru Marksist-Leninist görüşlerini savunmak; hatalarını aşmak demektir. Biz yukarıda menşeviklerin savunmadığını gösterdiğimiz tüm noktalarda İbrahim Kaypakkaya'nın Marksist-Leninist görüşlerini savunuyoruz!

Biz İbrahim Kaypakkaya'nın Türkiye devriminin programatik sorunları ile ilgili olarak savunduğu; devrim aşamasının "işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi" olduğu; bu devrimde "işçi-köylü ittifakının temel ittifak" olduğu; devrimin yakın hedefinin "komprador patronların ve toprak ağalarının faşist devletini yıkmak" olduğu vs. gibi temel tezlerini savunuyoruz. Yine Türkiye devriminin çok önemli iki sorunu olan Kemalizm ve Milli Mesele konusunda İbrahim Kaypakkaya yoldaşın katkıları hakkındaki değerlendirmelerimiz şöyledir:

"İbrahim Kaypakkaya, Kemalizm adlı broşüründe, bu konuda bütün 'sol'un Kemalizm hayranlığı yaptığı ve M. Kemal'i nerdeyse sosyalizm taraftarı gördüğü bir ortamda, M. Kemal'in ve Kemalizmin **karşı-devrimci** yüzünü ortaya koyarak; Türkiye devrimi için tayin edici önemde olan bu sorunda, çok önemli, olumlu bir ileri adım atmıştır.

Onun Kemalizm hakkındaki 'karşı-devrimci' genel değerlendirmesi, Stalin'in 1927 yılında yaptığı:

"Kemalist devrim, üst tabakanın bir devrimidir, milli ticaret burjuvazisinin bir devrimidir. Bu devrim yabancı emperyalistlere karşı mücadele içinde ortaya çıkmış, ve gelişmesi içinde, aslında işçilere-köylülere karşı, bir tarım devrimi imkanına karşı yönelmiştir." (Stalin, cilt 9, s.222, Almanca)

şeklindeki en son genel değerlendirmesi ile uyum içindedir.

Ve İbrahim Kaypakkaya'nın Kemalizm değerlendirmesinin özü, savunulması gereken özü budur."

"İbrahim Kaypakkaya ve onun önderliğindeki TKP/ML, Türkiye'de Türk olmayan tüm milliyetlere (Kürt milletine ve milli azınlıklara) yapılan baskılara kararlı bir şekilde karşı çıkmıştır.

İbrahim Kaypakkaya, ulusal sorunda Marksist-Leninist ilkelerden yola çıkmış; bu konuda Marksizm-Leninizmin bir dizi önemli ilkesini oportünist sapmalara karşı savunmuştur.

O, ulusların kendi kaderini tayin hakkını (ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı olarak); somut olarak Türkiye'de Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmuştur.

Yine o, "ezen ve ezilen ulus milliyetçiliği karşısındaki ikili tavır", "ulusal sorunun çözümünü proleter devrimin çıkarlarına bağlı olarak ele alma" gibi ilkeleri ve, "Bütün uluslar için tam hak eşitliği - Ulusların kendi kaderini tayin hakkı - Bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların birleşmesi" şiarını savunmuştur.

Onun milli meseledeki ideolojik mücadelesi, hakim ulus milliyetçiliğine ve her türden oportünizme ağır darbe vurmuştur.

Bugün (ulusal sorunda) görevimiz:

Herşeyden önce İbrahim Kaypakkaya'nın milli mesele konusundaki doğru görüşlerini kavramak, her türden oportünizme karşı mücadelede silah olarak savunmak, ve bunları adım adım geliştirmektir.

Bu mücadelede esas darbe, (İbrahim Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu gibi) milli meselede esas tehlike durumunda olan Türk şövenizmine vurulmalıdır." (II. Bolşevik Konferansı Bildirisinden)

İşte bizim İbrahim Kaypakkaya'nın gerçekten savunulmasından anladığımız budur.

Menşevikler, bugün artık iyice, devlet güçleri ile; örgütlü devrimcilerin halktan bağımsız, ve halk adına çatışması haline dönüştürdükleri temsilci savaşı olarak kavradıkları "halk savaşı" çığırtaşı lığını İbrahim Kaypakkaya savunması olarak yutturmaya çalışıyorlar. İbrahim Kaypakkaya'nın Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunduğu ve Türkiye somutuna uyguladığı noktalarda onu terk ediyorlar. Onlarında İbrahim'i anması ve savunması budur.

Onların İbrahim Kaypakkaya'yı anması; aynı diğer oportünistlerin yaptığı gibi, onun devrimci çevre içindeki saygınlığından kendi revizyonist teori ve pratikleri için yararlanmaya hizmet etmektedir. Bu İbrahim Kaypakkaya'nın revizyonistler tarafından sömürülmesidir.

Menşevik revizyonistlerin bu konuda ne kadar pervasız oldukları Orhan Bakır yoldaşı 'savunmaları'nda da kendini göstermektedir. Bu kelimenin gerçek anlamında rezilce bir "savunma"dır. Geçen yıl Orhan Bakır'ın ölüm yıldönümünde İKK'da onu "anan" bir yazı çıktı. Onlar bu yazıda Orhan Bakır'ın "yiğitlik", "kararlılık", vb. özellikleri yanında, bir de onun I. Merkez Komitesi döneminde neden "bölge komitesinden mıntika komitesine düşürüldüğü" sorusunu öne çıkardılar ve Orhan Bakır'a "haksızlık" edildiğini açıklayarak güya Orhan Bakır'ı savundular.

Orhan Bakır'ın hangi görüşleri savunduğu konusunda tek kelime etmediler. Çünkü işlerine gelmiyordu. Biz söyleyelim:

- ★ Orhan Bakır yoldaş TKP/ML I. Merkez Komitesi 7. toplantısında alınan "içe dönük çalışma esastır" görüşünü savundu. Kadroların teorik düzeylerinin yükseltilmesinin, ve ideolojik birliğin sağlanması için mücadelenin **esas görev** olduğu görüşünü savundu.
- ★ Merkez Komitesinin 7. toplantısından sonra, Merkez Komitesinin aldığı karara uygun olarak yapılan Doğu Anadolu bölgesindeki kadro konferansında:
- ★ 1957-1960 Moskova Deklarasyonlarının özünün modern revizyonist belgeler olduğu görüşünü
- ★ Mao Zedung'un Stalin hakkındaki "eleştiri"lerinin birçoğunun ispatsız iddia, ve haksız olduğunu
- ★ Mao Zedung'un Marx, Engels, Lenin, Stalin ile aynı düzeyde ele alınmasının kökten yanlış olduğunu savundu.

Orhan Bakır yoldaş bu görüşlerin yanında, o dönemde birçok yoldaşımız gibi; 'ilkesel konuda hata yapan, Marksist-Leninist olamaz' düşüncesinden yola çıkarak; Mao Zedung 1957'de proletarya diktatörlüğü konusunda ilkesel bir hata yaptığı için, onun Marksist-Leninist olarak adlandırılmasının doğru olmadığı şeklindeki yanlış görüşü savunuyordu.

Bütün bu görüşler, menşeviklerin savundukları görüşlere taban tabana zıt görüşlerdi, ve hala öyledir.

Peki, o zaman Orhan Bakır yoldaşla da, aynı İbrahim Kaypakkaya yoldaşla olduğu gibi, ideolojik-siyasi alanda fazla ilgisi olmayan menşevik revizyonistlerin, Orhan Bakır üzerine yaptıkları spekülasyonların sebebi nedir? Bu, komünistlerin anısını sömürmektir.

Bizler ;geçmişin **tam** bir değerlendirmesini; bu arada İbrahim Kaypakkaya yoldaşın eseri, ve mücadelesinin tam bir değerlendirmesini yapmayı, önümüze kollektif olarak çözmemiz gereken bir görev olarak koyduk. Ama bu görev hiçbir şekilde İbrahim Kaypakkaya yoldaşın eseri-

nin Marksist-Leninist özünün her türden oportünizme ve revizyonizme karşı kavradığımız ölçüde bugün de savunulmasını engellemez. Bu hiç bir şekilde Komünizm şehitlerinin oportünistlerce adice sömürülmesi ne karşı çıkmayı, ve onların doğru Marksist-Leninist görüşlerinin propagandasının yapılmasını, görüldüğü noktalarda hatalarının ortaya konup aşılmaya çalışılmasını engellemez. Ve işte biz Komünist devrimcileri anmaktan bunu anlıyoruz:

Bizim için İbrahim Kaypakkaya yoldaşı, ve tüm komünist devrimcileri anmak demek:

★ ONLARIN MARKSİST-LENİNİST GÖRÜŞLERİNE, MARKSİST-LENİNİST ÖZLERİNE SAHİP ÇIKMAK, BUNLARI SAVUNMAK VE GELİŞTİRMEK; ONLARIN MARKSİZM-LENİNİZMDEN SAPMA TEŞKİL EDEN GÖRÜŞLERİNİ İSE REDDETMEK, BUNLARI ÖZELEŞTİRİ İLE AŞMAK DEMEKTİR!

★ İBRAHİM'i, ONUN ŞAHSINDA TÜM KOMÜNİST DEVRİMCİLERİ ANMAK DEMEK, ONUN TÜRKİYE MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNE YAPTIĞI ÖNEMLİ KATKILARI İNKAR EDENLERE KARŞI MÜCADELE EDERKEN; AYNI ZAMANDA ONUN HATALARINI SİSTEMLEŞTİRENLERE KARŞI DA MÜCADELE ETMEK DEMEKTİR!

★ İBRAHİM YOLDAŞI ANMAK DEMEK, ONUN KURDUĞU, TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜ ÖRGÜTÜ TKP/ML'İN MARKSİST-LENİNİST ÖZÜNE SAHİP ÇIKMAK; BOLŞEVİK BİR PARTİ YARATMAK İÇİN BÜTÜN GÜCÜ İLE MÜCADELE ETMEK; BOLŞEVİKLEŞMENİN, BOLŞEVİK BİR PARTİ YARATMANIN ÖNÜNDEKİ TÜM TUTUCU VE GERİCİ ENGELLERİ YIKMAK DEMEKTİR!

★ BUGÜN İBRAHİM YOLDAŞI ANMAK DEMEK, ULUSLARARASI PLANDA VE TÜRKİYE'DE MARKSİZM-LENİNİZME SALDIRAN HER TÜRDE OPORTÜNİZME VE REVİZYONİZME KARŞI AÇIK TAVİR TAKINMAK; MARKSİZM-LENİNİZMİ HER TÜRDE OPORTÜNİZME REVİZYONİZME KARŞI UZLAŞMAZ BİR MÜCADELE İÇİNDE SAVUNMAK DEMEKTİR.

İbrahim'i anmak demek:

★ Bugün hala bütün revizyonist-oportünist akımların ideolojik kaynağını ve dayanağını oluşturan Kruşçev tipi modern revizyonizm ile;

★ Onun reddi adına ortaya çıkan, ve fakat birçok temel tezde onunla birleşen "Üç Dünya Teorisi" markalı revizyonizmle;

★ Yeniden hortlayan Troçkizmle;

★ "Avrupa komünizmi" markalı revizyonizmle;

Bütün bu akımlara karşı mücadele ettiğini söyleyen ve fakat Marksizm-Leninizmle saldıran:

★ Başını AEP'nin çektiği oportünist akımla;

★ "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunan akımla;

★ Stalin'in ölümünden sonra Dünya Marksist-Leninist Hareketi içinde savunulacak hiçbir şey bulamayan inkarcı oportünist akımla

gerek uluslararası planda, gerekse ülkemizde ideolojik-siyasi olarak hesaplaşmak, araya kalın çizgiler çekmek demektir.

Bunları görev olarak tespit etmeyenler; bu görevleri çözmek doğrultusunda çaba harcamayanlar Marksizm-Leninizmi savunmamaktadırlar. Bu anlamda bunların "İbrahim"i anmaları, komünist devrimcileri anmaları, sözde anmadır.

Bugün İbrahim yoldaşı anmak demek; sadece dışımızdaki oportünizm ve revizyonizme karşı mücadele etmek demek değil; aynı zamanda ve öncelikle kendi içimizdeki oportünist-revizyonist hatalara, sapmalara

karşı mücadele etmek demektir. işçi sınıfı ve tüm emekçileri devrim de zafere götürecektir. Bolşevik Parti hedefine ancak kendi hatalarımıza, sapmalarımıza karşı amansız olursak varabiliriz; içimizdeki oportünist unsurlardan temizlenerek, arınarak varabiliriz. Bu yönde içimizde -hatalara karşı mücadele adına ortaya çıkan- belirleyici özelliği -eski- kardeş örgütlerimizin her dediğini yinelemek, ve onların hatalarını ve sapmalarını sistemli bir şekilde savunmak olan, kendine "Spartakus" adını veren "muhalefet"in geniş çapta kendi kendini Partimizden dışlaması arınma açısından yararlı olmuştur. Aynı şekilde -eski- kardeş örgütlerimizle bizim açımızdan hala süren ideolojik mücadele de, kendi hatalarımızı aşma yönünde önemli bir mücadeledir.

İbrahim yoldaşı anmak demek; onun başlattığı eseri tamamlamak için çalışmak demektir. Şablonculuğa son vermek, Türkiye gerçeklerini Marksist-Leninist ilkelere yola çıkarak incelemek demektir.

Devrimciler, Yoldaşlar ...

Bugün İbrahim Kaypakkaya yoldaşı, faşistlerce katledilmesinin 10. yılında; Orhan Bakır yoldaşı, katledilmesinin 3. yılında anarken; onların şahsında tüm Komünizm ve devrim şehitlerini anarken; ülkemizde emperyalizmin uşağı hakim sınıfların faşist diktatörlüğü; askeri cunta biçiminde en koyu şekli ile hüküm sürüyor. Türkiye devrimci hareketi bir bütün olarak en büyük yenilgilerinden birini almış durumda.

Bugün inkarcılığın, umutsuzluğun, pişmanlığın, teslimiyetin, ve evet ihanetin örneklerini yaşıyoruz! Komprador patronlar ve toprak ağalarının boyalı basını, TRT'si, bütün haberleşme araçları; bu ihanetin örneklerini büyük bir iştahla sergiliyor. "Nasıl anarşist oldum" başlığı altında, dünün bazı "devrimci" liderleri şimdi Komünizme karşı mücadelede kendilerinden yararlanılması için "devletin yardım elini uzatması" talebinde bulunuyor.

Faşizmin hunhar işkencelerine dayanamayıp, çözülen pek çok devrimci var. Kendini kurtarmak için yoldaşlarını ele verme noktasına aşağılanan devrimciler var.

Ama bunun yanında devrimci onurunu işkencelere rağmen ayaklar altına aldırılmayan; bu uğurda ölümü bile göze alan devrimciler ve komünistler de var. "Nadim" olanlar, ve faşizmin faziletsizliğine sığınanlar küçük bir azınlık; bunu faşistlerin gürültüleri de gözlerden gizleyemiyor. Yine de faşistlerin hainler aracılığıyla; örnekler aracılığıyla yaptığı propagandanın ideolojik etkisi küçümsenmemelidir.

Böyle bir ortamda yılgınlığa, inkarcılığa, teslimiyete, umutsuzluğa, pişmanlığa, yenilgiye, "bu iş olmaz" ruh haline karşı; bizim diyeceğimiz şudur:

İbrahim yoldaşın komünist kararlılığından öğrenelim! Onun ser verip sır vermeyen tavrından öğrenelim!

İbrahim Kaypakkaya'ya en hunhar işkencelere karşı dayanma gücünü ve ren, onun Marksizm-Leninizm bilimine olan bağlılığı; devrimin zafetine, Sosyalizm ve Komünizm davasının haklılığına ve kaçınılmaz zafetine olan bilimsel inancı idi! Bunun bilincinde olarak, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Karşı-Devrime karşı işkencehanelerde de verdiği mücadele hepimize örnek olmalıdır.

Bugün İbrahim Kaypakkaya yoldaşı, Orhan Bakır yoldaşı, onların şahsında tüm komünist ve devrim şehitlerini anmak; işçilerin, köylülerin,

rin haklı ve iyiniyetli birlik isteğinin arkasına gizlenip; geçmişe sünger çekmeye; görüş ayrılıklarının üzerini örtmeye çalışan, "cephe birliği"ni en acil görev ilan eden, gerçek birliğin yolunu karartan ilkesiz birlikleri teşhir etmek, ilkesiz birliklere karşı açık ve a mansız bir mücadele yürütmek ile olur.

Bugün İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak demek; eylembirliği adına devrim ile karşı-devrim arasında her türlü ayrım çizgisinin ortadan kaldırılmasına şiddetle karşı çıkmak; devrimciler arasında eylembirliğini savunmak; eylembirliği içinde söz söyleme, düşüncesini savunma özgürlüğünü savunmak demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak demek; sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu duruma ve kendi durumumuza uygun taktikler geliştirmek, teslimiyeti ve maceracılığı reddetmek demektir!

İbrahim yoldaşı anmak demek; Partiyi bolşevikleştirmek; bolşevik bir parti yaratmak için bütün gücü ile mücadele etmek demektir!

İbrahim Kaypakkaya, Orhan Bakır gibi komünist devrimciler; Denizler, Mahirler gibi devrimciler, sömürü ve zulüm düzeninin yıkılması için savaştılar; bu savaşta düştüler... İşçi sınıfının; tüm milliyetlerden emekçilerin yüreğine, bilincine gömüldüler...

Sömürü ve zulmü ortadan kaldıracak gerçek silah; milyonlarca emekçinin, işçi sınıfının öncü örgütü olan gerçek bir Bolşevik Parti önderliğindeki örgütlü, silahlı gücüdür!

Öyleyse bu göreve sarılalım! İLERİ!

HEP DAHA İLERİ!!! B O L Ş E V İ Z M E !

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!

ORHAN BAKIR YOLDAŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLOMSOZDUR!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

18.5.1983

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞIN BUGÜN DE ML'LERİN ELİNDE HER TÜRDEN OPORTÜNİZM VE REVİZYONİZME KARŞI SİLAH OLAN BAZI GÖRÜŞLERİ :

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ VE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ

İbrahim Kaypakkaya yoldaş; Demokratik Halk Diktatörlüğünün -ya da işçi-Köylü Diktatörlüğünün- "proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi" olduğunu söyleyen menşevik revizyonistlerin (TKP/ML ikinci Konferans Raporu, s.39) ve TD'K'P'li revizyonistlerin (TDKP Kongre belgeleri, s.38) tersine; "demokratik halk cumhuriyeti, işçi-köylü diktatörlüğü" (Seçme Yazılar, s.143) ile proletarya diktatörlüğü arasında özde ayrım olduğunu vurguluyor; ve Sosyalizm inşası için proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini savunuyordu. O şöyle diyordu:

"Demokratik halk diktatörlüğü gerçekleştirildikten sonra, önderliği elinde tutan PROLETARYA, YOKSUL VE AŞAĞI-ORTA KÖYLÜLERLE BİRLEŞEREK DURMAKSIZIN PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜ GERÇEKLEŞTİRMELİ VE SOSYALİZMİN İNŞASINA GİRİŞMELİDİR." (İbrahim Kaypakkaya, Bütün Yazılar, YD baskısı, s.216)

(Bu konuda menşeviklerin çarpıtmalarının geniş eleştirisi için bkz. "Bir adım ileri, kaç adım geri?", s.87-116)

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ VE İTTİFAKLAR KONUSU

İbrahim Kaypakkaya yoldaş hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta, demokratik devrim aşamasında temel ittifakın "işçi-köylü ittifakı" olduğunu; demokratik devrim aşaması içinde milli burjuvazinin devrimci kanadının da ittifak içinde yer alabileceğini ortaya koymuştur. Onun bu konudaki tespitleri şöyledir:

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde milli ve demokratik devrimin tamamlanması görevi yani emperyalizmin ve feodalizmin tamamen ve kesinlikle tasfiyesi görevi artık proletaryanın sınıf hareketinin omuzlarındadır. Burjuvazi artık kendisinin tarihi görevleri olan bu görevleri başaracak güçte ve yetenekte değildir. Sadece milli burjuvazinin bir kanadı, devrimci kanadı, proletarya önderliğindeki birleşik halk cephesinde bir müttefik olarak yer alabilir. O da durmaksızın yalpalayarak, bocalayarak. Çağımız için genel, yaygın ve tipik olan durum budur.

(Seçme Yazılar, Ocak Yayınları, s.213)

"Halkın birleşik cephesi... esas olarak sınıflararası ittifak olacak"tır, "bu ittifakın temelini işçi-köylü ittifakı" oluşturacaktır. (Age, s.406)

1972 şartlarında milli burjuvazi ile ittifak konusunda ise İbrahim Kaypakkaya yoldaş şunları söylüyordu:

"Milli burjuvazinin temsilcileri, en sağından en soluna kadar, seçim veya askeri darbe yoluyla iktidarı ele geçirmek, bugünkü düzenin göze batan yanlarını biraz törpülemek, işçiler ve köylüler üzerinde kendi diktatörlüklerini kurmak için çalışmıyorlar mı? Çoğu zaman faşizme kuyruk sallamıyorlar mı? Bunlarla bugünkü şartlarda, proletarya önderliğinde ve halkın demokratik diktatörlüğü hedefine yönelen bir halk cephesi kurmak mümkün müdür? Bugüne kadar mümkün olmuş mudur?" (Age, s.413)

TD'K'P revizyonistleri Kemalizm hayranlıklarını teorik olarak gerekçelendirme çabası içinde İbrahim Kaypakkaya yoldaşın "komprador burjuva ve toprak ağalarına itirici nitelik atfettiği" şeklinde harika!!! bir eleştiri! getirmişlerdi. Aşağıda İbrahim Kaypakkaya'nın bırakalım komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ile riciliğini!!!, milli burjuvazinin ilericiliği hakkındaki düşüncelerinin ne olduğu görülmektedir:

23. Şafak Revizyonistleri, Orta Burjuvazinin, Komprador Büyük Burjuvazi ve Toprak Ağaları Klikleriyle «Bir Arada Durabileceğini» Reddediyor.

«12 Mart'tan Sonra Dünyada ve Türkiye'de Siyasi Durum» broşüründe şöyle diyorlar:

«Büyük burjuvazi ve orta burjuvazi bir arada duramaz» (s. 56).

Bu bir genellemedir. Bazı özel şartlarda doğru olabilecek olan bir ifade, genellendiği zaman tamamen yanlış olur. Bu, orta burjuvazinin sınıfsal karakterinin inkârıdır. Bu revizyonistler, marksizm-leninizmin orta burjuvazi hakkındaki yargısını bilmiyor olamazlar: «Orta burjuvazi zaman zaman devrim saflarına, zaman zaman karşı-devrim saflarına katılır. Bir kanadı devrim saflarına katılırken, bir kanadı da

karşı-devrim saflarına katılabilir vb.». Revizyonistler bir çırpıda dünya tecrübesini çiğneyip geçiyorlar ve onun yerine kendi gerici ütopyalarını koyuyorlar. Ülkemizin gerçekleri de, milli karakterdeki orta burjuvazinin, güçlü bir devrimci siyasi hareket olmadığı dönemlerde, uzun yıllar, komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları kliklerine yamandıklarının sayısız örneklerini vermektedir. «Büyük burjuvazi ve orta burjuvazi bir arada duramaz» ifadesi, ülkemizin gerçeklerine de aykırıdır. Çin'de orta burjuvazinin, birçok defalar Guomindang göstericilerinin peşinden gittiğine Mao Zedung işaret etmektedir. Yukarıdaki ifade, Çin Devrimi'nin objektif gerçekleriyle de çelişmektedir.

Orta burjuvaziye layık olmadığı bir nitelik atfetmek, revizyonist hainlerin orta burjuvaziye bel bağlama eğilimlerinin başka bir görünüştür.

(Age, s.420)

(Bu konuda menşeviklerle yürütülen polemik hakkında bkz. "Bir adım ileri, kaç adım geri?", s.80-85)

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ VE PARTİ İÇİ MÜCADELE

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "parti disiplini" perdesi arkasına sığınarak ideolojik mücadelenin gizlenmesine şiddetle karşı çıkıyordu. O bu konuda şunları söylüyordu:

... Revizyonistler, «parti disiplini» perdesi arkasına sığınarak, iki çizgi arasındaki mücadeleyi kadrolardan gizlediler. Doğru devrimci düşünceleri, hayasızca ve alçakça bastırma yoluna gittiler. Bunda bir ölçüde de başarılı oldular. Bugün birçok yoldaş, bu «ani» ve «beklenmedik» «bölünme» karşısında şaşkına dönmüştür. Meselerleri, henüz sıfırdan başlayarak öğrenmeye çalışmaktadır. Revizyonistler, kadroların şaşkınlığından faydalanarak, bulanık suda balık avlamaya çalışıyorlar, halkımızda bir yığın ipe sapa gelmez dedikodularla, iftira kampanyalarıyla, şahsi saldırılarla, meselenin özünü gözlerden saklamaya, pisliklerini gizlemeye, bizleri karalamaya çalışıyorlar. Onlar, elbette kendilerine yakışan mücadele yolunu

—iftira, yalan, dedikodu, şahsi saldırı ve eleştirinin bayağılaştırılması yolunu— tutacaklardır ve bunda şaşılacak bir taraf yoktur.

Proleter devrimciler de elbette kendilerine yakışan yolu tutacaklardır. Meselenin özünü ön plana çıkararak, burjuva klığın ideolojik, politik, örgütsel ve taktik çizgisini sergilemek yolunu... Buna iki bakımdan acilen ihtiyaç vardır. Birincisi, şaşkınlığa düşen militan kadrolara, iki çizgi arasındaki mücadeleyi doğru olarak kavratmak, onların Marksizm-Leninizm safında yer almalarını sağlamak. İkincisi de, yeniden örgütlenmeye giriştiğimiz bu dönemde, örgütümüzün üzerine kurulacağı, doğru ideolojik, politik, örgütsel ve taktik ilkeleri tesbit ederek bunlar üzerinde birlik sağlamak.

(Age, s.262-263)

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "hizipçi ve bölücü" suçlaması karşısında ise şu Marksist-Leninist görüşleri savunuyordu:

«Hizipçi» ve «Bölücü» Olan Kimdir?

Hizipçi ve bölücü olanlar, revizyonist çizgide ısrar edenlerdir. Bütün eleştirilere rağmen hatalarını düzeltmeyenler, düzeltmemekte ısrar edenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, samimiyetle özeleştiri yapmak yerine, sadece çok sıkıştıkları zaman, revizyonist özü yeni bir biçimle kamufle edenlerdir. Hizipçi olanlar, kendilerine eleştiri yönelten kadrolardan örgütün imkânlarını esirgeyenler, kendilerine yağcılık ve dalkavukluk yapanlara bütün imkânları sergileyenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, örgüt içinde körükörüne itaati, dalkavukluğu, sırt sıvazlamayı teşvik edenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, kendilerine gelince her

şeyi iyi, başkalarına gelince her şeyi kötü gösterenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, örgüt içi eleştiriyi bastırmaya çalışanlardır. Kendilerine yönelen eleştirileri kadrolardan gizleyenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, kendilerini eleştiren kadroları iğrenç bir iftira ve dedikodu kampanyası ile yıpratmaya, diğer kadroların gözünden düşürmeye, tecrit etmeye çalışanlardır. Hizipçi ve bölücü olanlar, eleştiri mekanizmasını işleten kadrolar aleyhine sinsî plânlar hazırlayanlardır. Bu gibi kadrolara silahlı komplolar düzenleyenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, hem demokrasi hem de merkeziyetçilik ilkesini çiğneyerek kendilerine en aşırı demokrasiyi, marksist-leninistlere de en aşırı merkeziyetçiliği uygulamak isteyenlerdir....

(Age, s.313-314)

İflah olmaz burjuvaların hakim olduğu partilerde, marksist-leninistlerin kendi aralarında birleşerek bunlara karşı mücadele etmeleri hizipçilik değildir. Tarihi bir görevdir. Proletaryaya ve emekçi halka karşı vazgeçilmez bir yükümlülüktür. Hizipçi olanlar, iflah olmaz burjuvalardır. Çünkü bunlar, kendi küçük kliklerinin menfaati adına proletaryanın ve emekçi halkın menfaatlerine sırtlarını çevirmişlerdir. Çünkü bunlar, kendi küçük kliklerinin menfaati adına proletaryanın ve emekçi halkın birliğini baltalamışlardır. Halkın menfaati ile partinin menfaati çeliştiği zaman marksist-leninistler, halkın menfaatinden yana çıkarlar. Bu hizipçilik değildir. Partinin menfaati adına, halkın menfaatlerinin karşısında yer almak, işte budur hizipçilik.

Marksist-Leninistler, halkın menfaati ile, partinin menfaatinin aynışmasını istiyorlardı. Bu da ancak, burjuva önderliğin partiyi soktuğu teslimiyet ve ihanet yolundan onu ayırmakla mümkündü. Burjuva önderliği eleştiri ve ikna yoluyla düzeltmek imkânsız ol-

duğuna göre yapılacak şey, iflah olmazları tecrit etmek, ihanete giden yollarında yalnız başlarına bırakmak, partiyi ve kadroları devrim yolunda birleştirmektir. Kim ki bu çabayı hizipçilik olarak niteler, o kimse, «birlik» adına halka ihanet yolunda yürümeyi mubah görüyor demektir. Evet, biz birlik istiyoruz, en yüce amacımızdır bu. Ama nasıl bir birlik? Proletaryaya ve emekçi halka ihanet yolunda bir «birlik» mi? Biz böyle bir «birlik» te yokuz. Böyle bir «birlik» ne kadar bölünürse, o kadar iyidir. İhanetin elebaşları ne kadar tecrit edilirlerse, o kadar iyidir. Böyle bir «birlik»i baltadığımız için revizyonist klik bizi «bölücülük»le itham ediyorsa, biz böyle bir «bölücülük»ü severek kabulleniriz. Proletaryaya ve halka hizmet yolunda bir birlik mi? Biz böyle bir birliği candan arzuluyoruz. Bu birliği baltalayanların en amansız düşmanlarıyız. Burjuva önderliğe karşı yürüttüğümüz mücadelenin bir sebebi de, onun böyle bir birliği sürekli olarak baltamasıdır; revizyonizm yolunda, yani halka ihanet yolunda bir «birlik» istemesidir.

(Age, s.315-316)

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ VE MARKSİST-LENİNİST YÖNTEM

İbrahim Kaypakkaya yoldaş söz ile pratik uyumluluğuna büyük önem veriyor, ve Şafak revizyonistlerini bu noktada şöyle teşhir ediyordu:

"PDA revizyonizminin zaten reformcu burjuvaziden başka dayanacağı bir kuvvet de yoktur. Faşizmi altetmek bir yana, artan faşist baskılar karşısında kendi varlığını bile korumaktan acizdir o. Revizyonist kliğin bağımsız bir gücü yoktur. Dayanacağı silahlı kuvvetleri yoktur. Köylüler arasında çalışması yoktur, şehirde işçiler arasında amatörce bir çalışması var, fakat işçiler üzerinde hiçbir etkisi yoktur. İşçi sınıfımıza reformist ve faşist sendikalar hakimdir. Öğrenci gençlikten daha önce tecrit olduğunu belirttik. O halde, hangi örgütlenme ile ve kim harekete geçirilecek? Bu şartlarda silaha sarılalım çağrısı tamamen bir palavracılık değil de nedir?"

(Age, s.285-286)

"Palavra edebiyatı aldı yürüdü. Halk savaşı gevezelikleri göğe çıktı."

(Age, s.280)

Onun burada söyledikleri bugün de "çam bile deviremeyecek" bir yapıya sahip olmalarına rağmen halk savaşı edebiyatından vazgeçmeyen menşevikler; 12 Eylül'den sonra uzun süre dimdik ayakta yız edebiyatı yapan TD'K'P revizyonistleri, vb. için de geçerlidir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş özeleştiri konusunda da, görüş değiştirdikleri halde, eski görüşlerin özeleştirisini yapmayan Şafak revizyonistleri hakkında şu tespitleri yapıyordu:

"Fakat bu değişme bile oportünistçe ve sahtekarca oldu. Sanki öteden beri aynı şeyleri savunuyormuş gibi, pişkin bir tavırla özeleştiriye yan çizdiler."

(Age, s.280)

0, 29 Ağustos 1971'de yazdığı bir yazıda şunları söylüyordu:

"Arkadaşlar, eleştiri ve özeleştiri konusunda yazılanlar ve söylenenler bunlardır. Bunlar doğru ve iyi şeylerdir, hepsine katılıyoruz. Fakat doğruyu ifa de etmekle işin biteceğine katiyen inanmıyoruz. Bir devrimci için asıl olan,

doğruların pratiğe uygulanmasıdır. Çünkü ancak o zaman bu doğrular, halkın elinde bir silah haline gelir. Ve devrime hizmet eder. Kullanılmayan silah ne kadar kudretli olursa olsun, işe yaramaz ve pas tutar.

(Bolşevik Partizan 16/6, s.41)

İbrahim Kaypakkaya yoldaş bu girişten sonra Şafak revizyonizminin gelişmesini so mut olarak inceleyip, özeleştirici konusundaki rezil revizyonist tavrı sergilemek- tedir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞIN TÜRKİYE'DE DEVLETİN YAPISI, FAŞİZM; ANTI-FAŞİST MÜCADELE, PARLAMENTONUN FONKSİYONU KONULARINDA GÖRÜŞLERİ

İbrahim Kaypakkaya, parlamentoyu "hakimiyet aracı" olarak gören ve Leninizmin devlet teorisini çarpıtan Şafak revizyonistlerine karşı şunları savunuyordu:

«20. ... Gerici parlamentoyu bir hakimiyet aracı olarak kullanan emperyalizm ve işbirlikçileri...».

Yukarıdaki ifade, Marksist-Leninist devlet teorisine tamamen aykırıdır. Çünkü «emperyalizm ve işbirlikçilerinin» «hakimiyet aracı», «parlamento» değil, devlet cihazıdır. Parlamentonun varlığı veya yokluğu, hakimiyet aracı olan devlet cihazının varlığı veya yokluğu demek değildir; bu devlet cihazının şu veya bu biçimde olması demektir, yani parlamento hakimiyet aracı olan devletin biçimiyle ilgili bir kudurumdur. Nitekim hakim sınıflar, parlamentoyu bir kenara fırlatıp attıkları zaman da hakimiyetlerini devam ettirirler, hakimiyet araçlarını bir kenara fırlatıp atmış olmazlar. Sadece, onun biçimini değiştirmiş olurlar.

Parlamentonun özü ve fonksiyonu nedir? Bunu Lenin yoldaştan öğrenelim:

«Belirli bir süre için parlamentoda halkı yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek: Sadece meşruti parlamenter monarşilerde değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur» (Devlet ve İhtilâl, s. 61).

«Amerika'dan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e vb. kadar her hangi bir parlamenter ülkeyi düşününüz; asıl devlet işleri hep kulislerde yapılır; bu işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay heyetleri tarafından yürütülür. Parlamentolarda, sadece 'saf halkı' aldatmak erçığıyle, gevezelikten başka bir şey yapılmaz. Bu o kadar doğrudur ki, burjuva-demokratik cumhuriyeti olan Rus Cumhuriyeti'nde bile, hatta gerçek bir parlamento kuracak zamanı bile bulmadan önce, parlamentarizmin bütün bu kusurları hemen ortaya çıktı» (adı geçen eser-age, s. 62).

Demek ki, en demokratik burjuva cumhuriyetlerinde bile, parlamentonun hakim sınıflar tarafından

bir köşeye fırlatılması, iki şeyi değiştirecektir: Birincisi, «bir süre için, parlamentoda, halkı yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek» imkanı ortadan kalkacaktır. İkincisi de, hakim sınıfların temsilcileri, artık «parlamentolarda... 'saf halkı' aldatmak erçığıyle, gevezelik» yapamayacaklardır. Ama, hakim sınıfların hakimiyet araçları ortadan kalkmayacaktır.

Komünistler, elbette, «baskı biçiminin şöyle ya da böyle olmasının, proletarya bakımından önem taşımadığını» düşünmezler.

«Sınıf mücadelesinin ve sınıfları baskı altında tutmanın daha geniş, daha serbest, daha özgür bir biçimi[nin], proletaryanın, genel olarak sınıfların ortadan kalkması için yürüttüğü mücadeleyi önemli derecede kolaylaştıracağını» bilirler (age, s. 103). Bu nedenle, «özellikle şartların devrim için uygun olmadığı durumlarda, burjuva parlamentarizmi 'ahır'ından yararlanırlar», «ama aynı zamanda, parlamenterizmin gerçekten proleter ve devrimci bir eleştirisini yapmayı da bilirler» (age, s. 61).

Biz, konuyla ilgili olmadığı için özel olarak Türkiye'de parlamenterizmin mahiyeti ve ondan yararlanılıp yararlanılmayacağı üzerinde durmuyoruz.

Program Taslağı, parlamentonun özünü ve fonksiyonunu kavrayamamış, «gerici parlamento» dediği şeyi, bizzat devlet cihazının yerine koymuştur. Taslağa göre, parlamentonun mevcut olmadığı bir faşist diktatörlüğü, artık hakim sınıfların «hakimiyet aracı»nın yani devlet cihazının bulunmadığı (!) bir sistem olarak görmek gerekir ki, Marksist-Leninist devlet teorisi açısından tamamen yanlış, pratik mücadele açısından da son derece zararlıdır.

(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.69-70-71)

Parlamento konusunda bu genel Marksist-Leninist tezleri savunan İbrahim Kaypakkaya, Türkiye'de parlamentonun fonksiyonu hakkında ise şu tespitleri yapıyordu:

Ülkemizin tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşulları, Türkiye'de parlamentarizmin başından beri «kaba ve uydurma» olmasına yol açmıştır. Türkiye'de, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdan dolayı zayıf bir burjuvazi mevcuttur. Zayıf burjuvazi, iktidarını koruyabilmek için daima kitlelerin mücadelesini zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir; daha doğrusu o,

varlığını ve iktidarını korumak için buna mecburdur. Öte yandan, ülkemizde iktidara zayıf burjuvaziyle birlikte feodalizm döneminin kalıntısı kudurgan toprak ağaları sınıfı da ortaktır. Bu sınıf, feodalizmin kanunu olan sopayı ve cebiri, burjuvaca demokrasi- sinin yerine geçirmek için sürekli bir çaba harcamaktadır; çünkü tutarlı bir burjuva demokrasisi, feoda-

lizmin menfaati ile çelişir. Bu iki nedenle, Türkiye'de burjuva demokrasisi, başından beri, Kemalist iktidar dönemi de dahil, faşizan ve feodal bir karakter taşımaktadır.

Öte yandan, uluslararası durum, burjuvaziye ve toprak ağaları sınıfını parlamentoyu benimsemeye zorlamaktadır, çünkü parlamentoyu da ortadan kaldıran açık terörist bir diktatörlük, hem içerdeki halk kitlelerinin önünde, hem de, dünya demokratik kamuoyu önünde, faşist çehresiyle sırtıverecek ve kısa zamanda tecrit olacaktır. Kitlelere ve dünya demokratik kamuoyuna karşı «demokratik» görünebilmek, onları aldatabilmek için Türkiye'de hakim sınıflar, başından beri «kaba ve uydurma bir parlamentarizmle» faşist suratlarını maskeleymeyi, sınıf menfaatlerine daha uygun bulmuşlardır. İşte, Türkiye'de parlamentonun fonksiyonu budur: Faşizmi maskeleymek.

(Age, s.170-171)

Şunu da belirtelim: Türkiye'de burjuva demokrasisinin, sınırlı da olsa, bazı kırıntılarının tadıldığı üç kısa dönem olmuştur. Birincisi, Kurtuluş Savaşı'nın hemen ertesinde, TKP'nin henüz serbest olduğu kısacık dönem. İkincisi, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda, TSEKP ve benzeri partilerin, sendikal örgütlenmenin serbest bırakıldığı kısacık dönem. Üçüncüsü de, 27 Mayıs darbesinden sonra gelen kısacık dönem. Bu üç kısa dönemde, nisbi demokratik bir ortamın mevcut olmasının sebebi şudur: Kurtuluş savaşına katılan kitlelerin ve demokratik burjuva çevrelerinin etkinliği, Kurtuluş Savaşı'ndan sonra da bir süre daha devam etmiştir. Aynı şekilde, Almanca faşist CHP kliğine karşı, İkinci Dünya Savaşı sırasında yürütülen anti-faşist mücadelenin hızı ve etkinliği, Saraçoğlu hükümeti düşürüldükten sonra da bir süre daha devam etmiştir. Yine aynı şekilde faşist DP iktidarına karşı, 27

(Age, s.172-173)

Özellikle cunta markalı "parlamentar demokrasi"!!'ye geçilme hazırlıkları yapıldığı bu günlerde bu tespitler güncel ve olağanüstü önemde tespitlerdir.

İbrahim Kaypakkaya anti-faşist mücadele ile devrim mücadelesini birbirinden koparan revizyonizme karşı; Türkiye'de anti-faşist mücadelenin devrim mücadelesi olduğunu; faşizmin yıkılmasının devrim sorunu olduğunu açıkça ortaya koymuştur. O, Dimitrov'a dayanarak şunları söylemektedir:

1 — Anti-faşist mücadele, aynı zamanda iktidarın kime ait olacağı mücadelesidir.

2 — Faşizm ile politik buhran birbirine bağlantılıdır. Politik buhranı hakim sınıflar faşizme kayarak çözmek ister.

3 — Politik buhranın ikinci çözüm yolu, iktidarın anti-faşist birleşik cephenin eline geçmesidir. Üçüncü bir yol yoktur.

4 — Anti-faşist halk cephesi hükümetiyle reformcu burjuvazi (Avrupa'da sosyal-demokratlar, bizde milli karakterdeki orta burjuvazi) hükümeti tamamen farklı şeylerdir. Birincisi faşizme ve gericiliğe karşı savaş aracıdır. İkincisi kapitalist düzenin korunması için, gericilerle sınıf işbirliği yapma aracıdır.

Dimitrov yoldaşın faşizm öğretilerini hatırlayanlar, birleşik cephe içinde sosyal-demokrasinin sağ kanadının yeri olmadığını da bilirler.

Türkiye'de parlamento, Kemalist iktidar döneminde de vardır ve hatta o dönemde parlamento daha da «kaba ve uydurma»dır. Gerçekte mebuslar seçimle değil, CHP yöneticileri tarafından ve hatta bizzat M. Kemal tarafından tayin edilerek tesbit ediliyordu. Tabi ki her bölgeden, kitlelerin en azılı düşmanları, çevrenin en zengini ve nüfuzlusu, ağa, bey, eşraf, faizci, tefeci, patron, yüksek bürokrat, vb. meclise dolduruluyor, parlamento böyle teşkil ediliyordu. Şafak revizyonistleri, bu gerçekleri masumane (!) atlayıveriyorlar; «hakimiyet aracı» (!) olarak gördükleri «gerici parlamento» 1950 sonrasına has bir şey olarak görüyorlar. Tekrarlayalım: Türkiye'de gerici parlamento, 1950 sonrasına has bir şey değildir, başından beri, Kemalist iktidar döneminden beri, hatta monarşik meşrutiyetten bu yana mevcuttur ve başından beri de «kaba ve uydurma»dır; faşizmin suratına örtülmüş «demokratik» bir peçedir.

Mayıs öncesinde girilen demokratik mücadelenin hızı ve etkinliği, 27 Mayıs'tan sonra da daha bir süre devam etmiştir. Fakat her seferinde de, önderliği elinde tutan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının siyasi klikleri, halk kitlelerinin ve reformcu milli burjuvazinin mücadelesini kaldıraç yaparak iktidarı ele geçirdikten sonra, bu mücadelenin hızını önce yavaşlatmış, sonra da her türlü demokratik hakları çiğniyerek yarı-faşist veya faşist diktatörlüklerini adım adım gerçekleştirmişlerdir. Türkiye'de parlamento başından beri, işte bu iktidarların, yani komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının yarı-faşist ve faşist diktatörlüklerinin maskesi olmuştur. Bugün de Türkiye, faşist diktatörlük altındadır. Ama bugün de yine, «kaba ve uydurma» parlamento devam etmektedir ve bu kaba ve uydurma parlamentonun devam etmesini, bazı kesimleri hariç bizzat faşist klikleri istemektedir.

Bütün bunlardan, ülkemiz açısından çıkaracağımız dersler şunlardır:

Birincisi, Türkiye'de anti-feodal, anti-emperyalist cephenin sınıf muhtevasıyla, anti-faşist cephenin sınıf muhtevası aynıdır: İşçiler, köylüler, şehir küçük burjuvazisi, milli burjuvazinin devrimci kanadı. Bu sınıflar arasında birleşik cepheyi gerçekleştirme mücadelesi, aynı zamanda bizim şartlarımızda anti-faşist cepheyi gerçekleştirme mücadelesidir.

Revizyonist önderlik anti-faşist mücadeleyi, anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelenin karşısına koymakla Dimitrov yoldaşın öğretilerini tahrif etmiştir. Birleşik cephenin gerçekleşmesini kösteklemiştir. Böylece faşizmin ekmeğine yağ sürmüştür.

İkincisi, Türkiye'de anti-faşist iktidar mücadelesi, aynı zamanda anti-emperyalist ve anti-feodal iktidar mücadelesidir. Dimitrov yoldaş, «faşist diktatör-

lük veya reformcu burjuva diktatörlüğü» şıklarından birini değil, «faşist diktatörlük veya anti-faşist birleşik cephe iktidarı» şıklarından birini —ikincisini— tercih ediyor.

Revizyonist önderlik, anti-faşist mücadele bayra-

(Age, s.288-289)

Onun bu görüşleri, bugün cuntaya karşı mücadele adına devrim/karşı-devrim arasındaki ayrım çizgilerini ortadan kaldırmaya hazır olan sahte Marksist-Leninistlere en iyi cevaptır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA VE MİLLÎ MESELE

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Türkiye'de millî mesele sorununa Marksizm-Leninizm açısından yaklaşmış; Kürt ulusunun varlığını, kendi kaderini tayin hakkını savunarak, Türk şovenizmine ağır bir darbe vurmuştur. O esas darbeyi Türk şovenizmine vururken, hiçbir şekilde ezilen ulus milliyetçiliğine de taviz vermemiştir.

Onun kendi kaderini tayin, ve tayin hakkı konusunda söyledikleri; Türk şovenizmi ne karşı mücadele adına ortaya çıkan; ve fakat "kendi kaderini tayin hakkının her şart altında savunulmayacağını" iddia ederek, bu hakkı sinsice reddedenlere iyi bir cevaptır:

15. «Kendi Kaderini Tayin».

«Kendi Kaderini Tayin Hakkı».

«Kendi kaderini tayin» ile «kendi kaderini tayin hakkı» farklı şeylerdir. «Kendi kaderini tayin» veya «kendi kaderini tayin etme» ayrılma, ayrı bir devlet kurma anlamına gelir. Oysa, «kendi kaderini tayin hakkı» biraz önce de işaret ettiğimiz gibi ayrılma hakkı, «ayrı bir devlet kurma hakkı» anlamına gelir. Komünistlerin her şart altında ve kayıtsız şartsız savun-

dukları şey, «kendi kaderini tayin hakkı» yani ayrı bir devlet kurma hakkıdır. «Kendi kaderini tayin hakkı» ile «kendi kaderini tayin» veya başka bir deyişle «ayrı bir devlet kurma hakkı» ile «ayrı bir devlet kurma» asla birbirine karıştırılmamalıdır. Komünistler birincisini her şart altında savundukları halde ikincisini şartlara bağlı olarak savunurlar. Lenin yoldaşın ifadesiyle komünist hareket bu ikinci sorunu, «her özel meselede somut olarak, bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder».

(Age, s.243)

Onun "Millî mesele ile ilgili görüşlerin özeti" başlığı altında topladığı şu görüşler, bugün de Marksist-Leninistlere bu konuda ışık tutmaktadır:

21. Marksist-Leninist Hareketin Millî Meseleyle İlgili Görüşlerinin Özeti:

Marksist-Leninist hareket, bugün Türk hakim sınıflarının Kürt milletine ve azınlık milliyetlere uyguladığı millî baskıların en amansız ve en kararlı düşmanıdır; millî baskılara, diğer diller üzerindeki baskılara, millî imtiyazlara karşı en önde mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk burjuva ve toprak ağaları tarafından ezilen Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrılma ve bağımsız bir devlet meydana getirme hakkını her dönemde ve kayıtsız şartsız tanıır ve savunur. Marksist-Leninist hareket, devlet kurma hakkı konusunda da imtiyaza karşıdır. Halk demokrasisinin en temel ilkeleri bunu zorunlu kılmaktadır. Aynı zamanda Türk burjuva ve toprak ağalarının Türkiye'deki azınlık milliyetlere uyguladığı şimdiye dek görülmedik millî baskılar da bunu zorunlu kılıyor. Bu aynı zamanda bizzat Türk

işçilerin ve emekçilerin özgürlük mücadelesi tarafından zorunlu kılınmaktadır, çünkü onlar, Türk milliyetçiliğini yıkmazlarsa, onlar için kurtuluş imkansız olacaktır.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalıdır. Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır, «bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için, proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder». Marksist-Leninist hareket, tasvip etmediği bir ayrılma kararında da zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar, milletin kendi iradesiyle tesbit edilmelidir. Bu, çeşitli milliyetlere karşı işçi ve emekçi yığınların karşılıklı güveni, sağlam dostluğu ve gönüllü birliği için zorunludur.

Marksist-Leninist hareket, genel olarak ezilen milliyetlerin ve özel olarak Kürt milletinin millî bas-

kılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini kesinlikle destekler; ezilen milletin milli hareketindeki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler.

Marksist-Leninist hareket, Kürt milli hareketinin başını çeken burjuva ve küçük toprak ağalarına karşı da, Kürt proletaryasının ve emekçilerinin sınıf mücadelesini yürütür ve yönetir. Kürt burjuva ve toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan eylemlerine karşı, Kürt işçi ve emekçilerini uyarır. Marksist-Leninist hareket, çeşitli milliyetlerin burjuva ve toprak ağası sınıflarının kendi üstünlükleri için giriştikleri mücadeleler karşısında kayıtsızdır.

Marksist-Leninist hareket, milli baskılara karşı mücadeleyi toprak ağalarının, şeyhlerin, mollaların vb... durumunun güçlenmesiyle bağdaştırma çabasında olanlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk hakim sınıflarıyla işbirliği yapan Kürt büyük feodal beylerinin, din adamlarının, büyük burjuvalarının, işçileri ve emekçileri bölme çabalarını, el altından Türk burjuva ve toprak ağalarıyla, bütün milliyetlerin emekçi halklarının aleyhine dalavereler yürüterek işçileri ve emekçileri uyutma çabalarını, çoğu zaman milliyetçi sloganlarla örtbas etmeye çalıştıklarını bilmektedir ve bunlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar.

Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı örgütlerde toplama eğilimleriyle mücadele eder. Çünkü değişik milliyetlerin işçileri ve emekçileri, uluslararası sermayeye ve gericiliğe karşı an-

cak bu şekilde başarılı mücadele yürütme imkanına kavuşur; bütün milliyetlerin toprak ağalarının, din adamlarının ve burjuva milliyetçilerinin propaganda-sıyla ve gerici özlemleriyle ancak bu şekilde başarıyla mücadele etme imkanına kavuşur.

Marksist-Leninist hareket, ülkemizde her milliyetten burjuva ve küçük-burjuva oportünist partiler ve akımlar tarafından genellikle benimsenen «kültürel- milli özerklik» planını kesinlikle reddeder. Çünkü bu plan, bir tek devletin eğitim işlerinin milliyetlere göre bölünmesini önermektedir; böylece, her milliyetin işçi ve emekçilerini, o milliyetin burjuva ve toprak ağalarının kültürüne bağlamayı ve onları manevi bakımdan köleleştirmeyi hedef almaktadır. Dolayısıyla, hem demokrasi açısından, hem de proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından son derece zararlıdır.

Marksist-Leninist hareketin demokratik halk diktatörlüğü sisteminde milli meseleye getireceği çözüm şudur:

Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletin anayasası, her hangi bir milletin, her hangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına her hangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb... temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir.

Milli mesledeki temel şiarımızı bir kere daha tekrarlayalım:

«Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin [ve ezilen halkların] birleşmesi».

(Age, s.256/259)

İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN REFORM SORUNUNA YAKLAŞIMI

Acil talepler asla her şart altında savunulmaz ve desteklenmez. Marksist-leninistler, «acil talepleri genel politik taleplerimize ve kitleler içindeki devrimci ajitasyonumuza sıkı sıkıya bağlamak» şartıyla ve «devrimci sloganların yerine kısmi talepleri asla ön plana çıkarmamak» şartıyla, savunur ve desteklerler.

Birinci olarak, «acil talepler» genel politik taleplerimize ve devrimci ajitasyonumuza aykırı düşmemelidir. Yani kitleler, daha ileri hedefler için mücadele ederken, onlar «kısmi düzeltmeler» uğruna geriye itil-

memelidir. İkinci olarak da, acil talepler için mücadele daima tâli kalmalıdır, devrimci sloganların yerine bunlar geçmemelidir. Reformistlerle, devrimcileri birbirinden ayıran kıstaslar bunlardır. Bu ilkelere uygun düşmek şartıyla, komünistler, «genel olarak halkın ve özel olarak işçi sınıfının şartlarını iyi hale getirmeye yarayan talepleri» elbette savunurlar ve desteklerler.

Revizyonist reformist hainlerin yaptığı gibi her şart altında değil!

(Age, s.354)

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞIN KEMALİST HAREKET, KEMALİST İKTİDAR DÖNEMİ, İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI YILLARI, SAVAŞ SONRASI DÖNEM HAKKINDAKİ TEZLERİ

1. Kemalist devrim, Türk ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin, az miktardaki sanayi burjuvazisinin, bunların üst kesiminin bir devrimidir. Yani devrimin önderleri, Türk komprador büyük burjuvazisi ve toprak ağaları sınıfıdır. Devrimde, milli karakterdeki orta burjuvazi önder güç olarak değil, yedek güç olarak yer almıştır.

2. Devrimin önderleri, daha anti - emperyalist savaş yıllarında iken İttilaf emperyalizmi ile el altından işbirliğine girişmişlerdir; emperyalistler Kemalistlere karşı hayırbah bir tutum takınmış, bir Kemalist iktidara rıza göstermeye başlamıştır.

3. Kemalistler, emperyalistlerle barış imzaladıktan sonra bu işbirliği daha da koyulaşarak devam etmiştir.

4. Kemalist hareket, özünde «işçilere ve köylülere, bir toprak devrimi imkânına karşı» gelişmiştir.

5. Kemalist hareketin sonucunda, Türkiye'nin sömürge, yarı - sömürge, yarı - feodal yapısı; yarı - sömürge ve yarı - feodal yapı ile yer değiştirmiştir; yani yarı - sömürge ve yarı - feodal iktisadi yapı devam etmiştir.

6. Sosyal alanda, eski milli azınlıklara mensup komprador büyük burjuvazinin ve eski bürokrasinin, ulemanın hakim mevkiini, milli karakterdeki orta burjuvazi içinden palazlanan ve emperyalizmle işbirliğine girişen yeni Türk burjuvazisi, eski Türk komprador büyük burjuvazisinin bir kesimi ve yeni bürokrasi almıştır.

(Age, s.140-141)

1. Türkiye'de Kurtuluş Savaşı'nın sonundan itibaren komprador büyük burjuvazi ve toprak ağalar iktidara hakimdir. Fakat komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları iki büyük siyasi kliğe ayrılmıştır. İktidara ve devlet mekanizmasına hakim olan klik, önce İngiliz - Fransız emperyalizminin, 1935'lerden itibaren de Alman emperyalizminin işbirlikçiliğini yapmıştır. İkinci Dünya Savaşı öncesine kadar, genel olarak orta burjuvazi de bu klingen safında yer almıştır.

2. İkinci Emperyalist Dünya Savaşı yıllarında Alman işbirlikçisi hakim klik, koyu bir faşizm uygulamasına ve vurgunculuk politikasına girişmiştir. Bu klik, içerde işçi sınıfı dahil bütün demokratik güçlere, dışarda da SSCB'ne ve İngiliz - Fransız - Amerikan blokuna karşı Alman faşizminin safında yer almıştır. Fakat dünyadaki güçler dengesi ve SSCB'nin varlığı, bunların Alman faşistlerinin safında savaşa katılmasına engel olmuştur.

3. Öte yandan da daha sonra DP ve MP içinde örgütlenen, komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının muhalif kligi, bunun peşinde de, o zamana kadar CHP saflarında tali bir unsur olarak yer alan reformcu orta burjuvazi ve diğer demokratik unsurlar yer almıştır. TKP de bu klingen kuyruğuna takılmıştır. Bunlar, dünya çapında Amerikan - İngiliz - Fransız blokuyla ve SSCB ile ittifak kurmuşlardır. İkinci Dünya Savaşı, Alman faşistlerinin ve müttefiklerinin yenilgisiyle bitince, Türkiye'de bu blok güçlenmiştir. Fakat savaş sona erer ermez, ABD em-

(Age, s.149/151)

si almıştır. Eski toprak ağalarının, büyük toprak sahiplerinin, tefecilerin, vurguncu tüccarların bir kısmının hakimiyeti devam etmiş, bir kısmının yerini yenileri almıştır. Kemalistler, bir bütün olarak, milli karakterdeki orta sınıfın çıkarlarını temsil etmemekte, yukardaki sınıf ve zümrelerin menfaatlerini temsil etmektedir.

7. Politik alanda, hanedanlık çıkarları ile birleştirilmiş olan meşrutiyet idaresinin yerini, yeni hakim sınıfların çıkarlarına en iyi cevap veren idare, burjuva cumhuriyeti almıştır. Bu idare, sözde bağımsız, gerçekte siyasi bakımdan emperyalizme yarı - bağımlı bir idaredir.

8. Kemalist diktatörlük, sözde demokratik, gerçekte askeri faşist bir diktatörlüktür.

9. «Kemalist Türkiye bile, gittikçe daha çok bir yarı - sömürge ve gerici emperyalist dünyanın bir parçası haline gelerek nihayet kendini İngiliz - Fransız emperyalizminin kucağına atmak zorunda kalmıştır.»

10. Kurtuluş Savaşı'nı takip eden yıllarda, devrimin baş düşmanı Kemalist iktidardır. O dönemde komünist hareketin görevi, hakim mevkiini kaybeden eski komprador burjuvaziye ve toprak ağaları kligine karşı, Kemalistlerle ittifak değil (böyle bir ittifak zaten hiç bir zaman gerçekleşmemiştir), komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının bir başka kligini temsil eden Kemalist iktidarı devirmek, yerine işçi sınıfı önderliğinde ve işçi - köylü temel ittifakına dayanan demokratik halk diktatörlüğünü kurmaktır.

peryalizminin desteğiyle ve CHP'nin Almancı faşist diktatörlüğüne halkın ve demokratik güçlerin duyduğu nefret ustalıkla kullanılarak 1950'de DP iktidara getirilmiştir.

4. Böylece Alman emperyalizminin uşağı olan komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının yerini, ABD emperyalizminin uşağı olan komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarı almıştır. Söz konusu olan şey, «savaş sırasında vurgunculukla palazlanan büyük burjuvazi'nin «uluslararası sermayenin kanatları arasına iyice girmesi» değil, Alman emperyalizminin «kanatları»nın yerini, ABD emperyalistlerinin «kanatları»nın alması, Alman uşağı gericiilerin yerini de ABD uşağı gericiilerin almasıdır.

5. Proletaryanın ve küçük - burjuvazinin muhalefeti kendi bendinde boğan kararsız orta burjuvazi, bu muhalefeti bir müddet DP'nin kuyruğuna taktıktan sonra, DP'nin faşizan uygulamaları karşısında, tekrar muhalefetteki CHP katarına katılmıştır. Proletarya önderliğinde, bağımsız ve güçlü bir halk hareketinin yaratılamamış olması, işçi sınıfının, emekçi halkın ve demokratik unsurların muhalefettinin, komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları kliklerinin bazen birini, bazen diğerini iktidara getirmeye yarayan bir kaldıraç kibi kullanılmasına yol açmıştır.

6. Muhalefetteyken «demokrasi» havarisi kesilen komprador büyük burjuvazi ve toprak ağası klikleri, iktidara geçtikleri zaman, en azılı halk düşmanı kesilmişlerdir.

TKP/ML'İN GEÇMİŞİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ ÜZERİNE MÜCADELENİN BAZI BELGELERİ

1978'de yapılan TKP/ML I. Konferansında kabul edilen özeleştiride, İbrahim Kay - pakkaya önderliğindeki TKP/ML'in çizgisi değerlendirilirken, "Çağ" değerlendirme - si konusunda yapılan hata hakkında şu tespitler yapılmıştır:

Genel Eleştiri ve diğer temel yazılarımızda, içinde bulunduğumuz çağ konusunda şu tespiti yapıyorduk: Çağımız emperyalizmin toptan çöküşe, sosyaliz - min bütün dünyada zafere ilerlediği çağdır.

Bu tespit, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı - nın apandığı, emperyalizmin yeni bir aşamaya, toptan çöküş aşamasına ulaştığı görüşlerini içeren bir tespitti. Bu tespit emperyalizmin bütün dünyada bir anda toptan çökeceği, sosyalizmin bütün dünyada bir anda zafere ulaşacağı görüşlerini de içinde barındıran bir tespitti.

Bizim yaptığımız bu tespit, emperyalizm çağında evrensel hale gelen kapitalizm dengesiz gelişme kanu - nu, buna bağlı olarak «emperyalist zincirin en zayıf halkasından kopacağı» ve «tek tek ülkelerde proleter devriminin ve sosyalizmin inşasının mümkün olduğu» şeklindeki Leninist tezleri red eden bir tespitti. Bu tes - pit, proleter dünya devrimi sürecinin tek tek ülkelerde devrimin gerçekleşmesi ile gelişeceğini, emperyalizmin dünya çapında toptan bir anda değil, tek tek ülkelerin emperyalist zincirin halkalarından devrimler sonucu kopması ile süreç içinde yıkılacağını kavramayan bir tespitti.

Bizim çağ tesbitimiz, proleter dünya devriminin karşısındaki güçler olan emperyalizm (sosyal emper - yalizm) ve her türlü gericiliği küçümseyen; dünya çapında devrimin güçlerini ise abartan bir anlayıştan kaynaklanıyordu.

Dünyada var olan objektif durum, bizim «emper - yalizm toptan çöküyor» tespitini yaptığımız sırada, şöyleydi:

Dünya nüfusunun 2/3'ünden fazlası emperyalist ve sosyal emperyalist sömürü şartları altında yaşa - makta idi. Emperyalistler ve sosyal emperyalistler dün - yayı üçüncü bir genel savaş tehdidi altında tutmakta idiler. Subjektif alanda Kruşçev tipi modern revizyo - nizm dünya Marksist-Leninist hareketine çok ağır za - rarlar vermişti. Kruşçev modern revizyonizmine kar - şı mücadelede; Büyük Proleter Kültür Devriminin et - kisile, dünyanın pek çok ülkesinde genç Marksist - Leninist partiler doğmuştu. Ama bunların devrimci ha - reket içindeki etkileri çok sınırlı idi. Uluslararası alan - da yaygın ve hakim olan akım, modern revizyonizm ve ona tepki olarak doğan ve ona bağlı olarak gelişen küçük burjuva maceracısı akımı.

Böyle bir durumda, «emperyalizmin toptan çökü - şünden söz etmek, subjektif isteğimizi objektif ger - çekliğin yerine geçirmek anlamını taşıyordu. Bu hata - mız uluslararası alanda ve buna bağlı olarak da öze - mizde, düşmanı taktik açıdan küçümseme, gücümüzü taktik alanda olduğundan çok görmemize ve «so - l» si - yasetlere yol açıyordu.

Emperyalizmin toptan çöktüğü anlayışı, aynı za - manda devrimin objektif ve subjektif unsurların birle - şiminin sonucu ortaya çıkacağını kavramamamızdan kaynaklanıyordu. Biz, bu tespiti yaptığımız dönemde, dünyanın her yanında, özellikle Asya, Afrika ve Latin Amerika'da, devrimci hareketler yükseliyordu. Biz bu hareketlere bakıyor, bu hareketlerin ve önderliklerinin sınıf niteliklerini incelemiyorduk. Bu bizim, Marksist - Leninist partinin, subjektif unsurun devrimdeki öne - minini tam olarak kavramamamızdan kaynaklanıyo - rdu.

Bizim «emperyalizm toptan çöküyor» teorisini sa -

vunmamızın başka kaynağı, uluslararası Marksist - Leninist hareket içinde takındığımız ilkesiz tavrıdır. Biz uluslararası Marksist - Leninist hareket içinde Çin Komünist Partisini «yanılmaz otorite» olarak ka - bul ediyorduk ÇKP'nin her tezini üzerinde fazla dü - şünmedik, Marksist - Leninist olarak adlandırıyor ve savunuyorduk. «Emperyalizmin toptan çöküş çağı» teorisini de böyle bir anlayışla, kavramadan, kendili - ğinden bir şekilde savunduk. «Emperyalizmin toptan çöküş çağı» teorisi, 1969'da yapılan ÇKP IX. Kongresin - de, kongre raporuna kesin bir formülasyon olarak geç - mişti. Bu rapordaki ve esas olarak Lin Biao'nun «Ya - şasın Halk Savaşının Zaferi» adlı broşüründeki anla - yışa göre, «içinde bulunduğumuz çağ emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere iler - lediği çağ idi ve Mao Zedung düşüncesi» içinde yaşad - ığımız bu «yeni çağın» Marksizm - Leninizmi idi. Bu tespitler sinsi bir şekilde Leninizmin artık eskidiği gö - rüşünü yaymakta idi. Bu teoride savunulan görüşler, aynen Kruşçev tipi modern revizyonistlerin yaptığı gibi Mao Zedung'un görüşlerini Marksizm - Leninizm - den koparmakta, ayrı şeylermiş gibi göstermekte idi. Dünyada birkaç istisna dışında hemen bütün Marksist - Leninist parti ve gruplarca savunulan bu tespitler, uluslararası alanda esas olarak küçük burjuva mace - racısı, kendiliğinden, voluntarist (iradeci) akımlara teorik temel olmuştur.

Lin Biao tarafından emperyalizmin toptan çöküş çağı teorisine bağlı olarak geliştirilen bir başka tez de, «Dünya çapında başçelişme, emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen uluslar arasındadır» tezi idi. Partimiz, temel belgelerinde dünya çapında başçelişmeyi «emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişme» şeklinde tespit etti. Lin Biao'nun anlayışına göre, «Asya, Afrika, Latin Ame - rika'nın geniş alanları dünyanın kırları, geniş metro - poller ise dünyanın şehirleri» idi. «Emperyalist ülkeler - de devrim, Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinde devrim olmadan imkansız» idi. Lin Biao dünya çapın - da başdüşman tespitini, devrimin önce nerede olacağı - nı tespit etmek için yapıyor, devrimler arasında meka - nik bir öncelik sonralık ilişkisi kuruyordu. Partimiz, belgelerinde Lin Biao'nun dünya çapında başçelişme tespitini kullandı, ama bu tespitte temel olan düşünce - yi savunmadı. Ancak daha sonraki gelişme içinde Lin Biao'nun «dünya kırları/dünya şehirleri», «dünya çapında halk savaşı» gibi tezleri de partimiz tarafın - dan savunuldu. Bu da kavramadan, kendiliğinden bir biçimde oldu.

Uluslararası alanda 1972'de yapılması gerekli olan şey, içinde bulunduğumuz çağın emperyalizm ve prole - ter devrimleri çağı olduğu, Leninizmin ilkelerinin eski - mediği, Mao'nun görüşlerinin Leninist görüşler oldu - ğu tezlerinin savunulması idi. O dönemde «emper - yalizmin toptan çöküş çağı» teorisine karşı Marksist - Le - ninist ilkelere dayalı bir mücadele yürütülmeli, bu teo - rinin Kruşçev'in modern revizyonist tezleri ile özde bir olduğu ortaya konmalı idi. Yapılması gerekli olan şey, uluslararası alanda hakim olan anti - Marksist, an - ti - Leninist akıma karşı ilkel bir mücadele yürütmek - ti. Partimiz bu görevi yerine getiremedi. Emperyaliz - min toptan çöküş çağı teorisinin anti - Leninist özü - nü kavramadı. Kendiliğinden bir biçimde bu teori - yi savundu. ÇKP otoritesine körce bağlılık bu konuda önemli rol oynadı.

(TKP/ML Özeleştirisi ve Tüzüğü, s.25/28, Le-Ya Yayınevi)

Bu özeleştirinin değerlendirilmesi daha sonra Parti içindeki mücadelede bir odak noktası oldu. Bu konuda TKP/ML İkinci Konferansı öncesinde şu tespitler tarafımızdan yapılmıştı:

ÖZELEŞTİRİ VE GEÇMİŞİN DEĞERLENDİRİLMESİ SORUNU

Özeleştirinin ve bir bütün olarak geçmişin değerlendirilmesi konusunda da bugün parti içinde esas olarak iki yaklaşım (ve bunların çeşitlemeleri) vardır.

Birinci yaklaşım ABK'nin yaklaşımıdır. ABK'ne göre bütün kötülüklerin başı 1. Konferanstır. Birinci Konferansta getirilen yeni görüşlerle birlikte partimizde revizyonizm inşa edilmeye başlanmıştır. Birinci Konferans partinin çizgisini:

- Ülkemiz toplumundaki çelişmeler; ülkemizde baş çelişme konusunda;
 - gerilla savaşına hazırlık adı altındaki anlayışla;
 - dünya çapında baş çelişme-baş düşman konusunda;
 - yenilginin sebepleri konusunda,
- revizyondan geçirmiştir. Özeleştirisi parti çizgimizde var olmayan hataları hata imiş gibi göstermiş; İK'ya, Mao'ya saldırmıştır. Partimizin 1972'deki çizgisi bütünüyle doğrudur. Önemli hiç bir yanlış, ML'den bir uzaklaşma yoktur. Bugün yapılması gerekli olan 1972'de tespit edilen çizginin hayata uygulanmasıdır.

ABK'nin geçmişe bu yaklaşımı Kır Kaçkını Hizibin geçmişe yaklaşımı ile tam bir uyum içindedir. FÜ'lerde 1. Konferansın bazı kararlarına (uluslararası alanda baş düşman-baş çelişme vb.) yanlış bulmakta; bunların trokist-revizyonist kırması görüşler olduğunu savunmaktadır. Bu noktada ABK ve KKH ile birleşen FÜ'ler; geçmişin değerlendirilmesinde, 1972 yenilgisinin sebeplerini özeleştirideki gibi tespit ederek onlardan ayrılmaktadırlar. ABK, KKH ve FÜ'lerin yaklaşımlarındaki ortak özellik; özeleştirisi ile parti çizgimizden şu veya bu ölçüde uzaklaşıldığı konusundaki birliktir. Ve onlar parti çizgisinde düzeltilmesi gerekli olan hatalar görmemekte, bu gibi hataları görüp gösterenlere, düzeltilmesini talep edenlere 'revizyonist', 'revizyonist-trokist kırması', vb. yaftalar asmaktadırlar.

İkinci yaklaşım MK 7. Toplantısı raporunda ortaya konan yaklaşımdır. MK 7. Toplantısında parti 1. Konferansımızı ileri atılmış önemli bir adım olarak değerlendirmişti. 7. Toplantı, Konferanstan 7. Toplantıya kadar olan gelişmeleri özetlemiş ve gelinen noktada 1. Konferansın, özeleştirinin yeterli olmadığına görül - düğünü tespit etmişti. 7. Toplantı parti çizgimizde gördüğü bir dizi eklektik, birbiriyle çelişen noktayı tespit edip bunu partiye açıklamış, bu eklektik noktaların üzerine tartışılarak ortadan kaldırılması göre - vini önümüze koymuştu. 7. Toplantı özeleştirinin daha da derinleştirilmesi ve geliştirilmesi görevini önümüze koymuştu. 7. Toplantının kararları öncelikle FÜ'ler tarafından tepki ile karşılandı, 7. Toplantı karar ve tutanaklarında tespit edilen eklektik noktalar FÜ'ler tarafından, "parti çizgimize inancını yitirmiş olanların kafa karışıklıklarının ürünü" olarak değerlendirildi.

Bugün gelinen noktada sorun parti içinde bu iki yaklaşımdan hangisinin hakim hale geleceği sorunudur.

1. yaklaşımın hakim olması, partiyi geçmişe dönük, gelişmeye açık olmayan, hatalarının üzerine ciddiyetle yürümeyen bir teşkilata dönüştürecek, giderek yakıma götürecektir.

2. yaklaşımın hakim olması, partinin gelişmesinin önündeki engelleri kaldıracaktır. Sorun gerçekte ML'i kavrayışımız geliştikçe, geçmişte yaptığımız hataları tespit edip bunları yok edip etmeme; geçmişe eleştirici bir gözle yaklaşıp yaklaşmama sorunudur.

Görüşümüze göre, 1. Konferans'ta yapılan özeleştirisi esas itibarı ile doğru bir özeleştiridir. Ve Partinin çizgisindeki hataları aşma yönünde atılmış ileri bir adımdır. Ancak bu özeleştirisi, o günkü kavrayışımızın sığlığı nedeniyle yeterli bir özeleştirisi değildir. Özeleştiride partimizin çizgisinde var olan bazı yanlışlar düzeltilmiş (mesela uluslararası planda baş çelişme anlayışı / çağ meselesi, vb.) ancak yine çizgimizde var olan bazı hata ve eksiklikler görülebilmiştir. (Mesela Mao'nun değerlendirilmesi konusunda yapılan hata, polemiklerin parti çizgimize yansımaları, vb.) Herşeyden önce parti çizgimizin modern revizyonizme karşı ÇK P ve AEP'nin başını çektiği mücadeleyi bütünü ile doğru bulan bir anlayışın üzerine inşa edildiği, ve bu mücadeledeki sorunların derinliği partimiz tarafından kavranmamıştı. Birinci Konferans bazı noktalarda genel ML doğruları savunurken (mesela kamuoyu önünde açık tartışma), bunun çizgimizde doğru görülen bir takım belgelerle çeliştiğini görememişti.

Bugün bunları görebiliyoruz. O halde özeleştirimizi bu noktalarda derinleştirme, parti çizgimizde var olan hataları aşma yönünde ilerlemeliyiz. Bizim görüşümüze göre özeleştirisi şu noktalarda ilerletilmelidir:

- Partimiz geçmiş mücadelesi içinde Krusçef tipi modern revizyonizm ve onların ülkemizdeki uzantıları ile ideolojik-siyasi alanda hesaplaşmamıştır. Bu konuda yapılanlar yeterli değildir.
- Partimiz esas olarak Aydınlik revizyonizmine karşı polemik içinde görüşlerini geliştirmiştir. Aydınlik'a karşı polemikte, Aydınlik çizgisinin modern revizyonizmle olan bağı tam olarak ortaya konmamıştır.
- Partimizin kuruluşunda Krusçef tipi modern revizyonizm karşı mücadele bütünü ile doğru görülmüş, bu mücadelenin hataları konusunda herhangi bir görüş getirilmemiştir. Böylece bu mücadelenin hataları aynen parti çizgimize yansımıştır.
- Partimizin çizgisinde Çin'deki şekli ile halk savaşı stratejisinin bütün yarı-sömürge ülkelere genelleştirilme eğilimi vardır. Aynı şekilde Çin'deki BPKD'nin de, Çin'deki şekli ile bütün ülkeler için geçerli olduğu gibi eğilimler mevcuttur.
- Partimizin çizgisinde Mao Zedung'un yaptığı hatalar görülmemekte, o yanlış olarak MELS ile aynı düzeyde ele alınmaktadır.

İşte bu noktalarda parti çizgimizdeki hatalar ve eksiklikler aşılmalıdır. Bu noktalarda parti çizgisini doğru bulanlar, tartışmanın önüne 'parti çizgisi' korkuluğunu dikmemeli; neden bu noktalarda parti çizgisini doğru bulduklarını gerekçelendirmelidirler. Gerekçelendirmek için "İK yoldaş böyle dedi" demek görüşümüze yeterli değildir. İK yoldaşın dediklerini de ML' in kantarında tartmak zorundayız. Biz yukardaki noktalarda İK yoldaşın yanlış olduğunu, hata yaptığını iddia ediyoruz. Bu noktalarda İK yoldaşın hatalarını da aşmak görevinin partiyi düştüğünü söylüyoruz.

